CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PAOLO MENGOZZI
prezentate la 19 noiembrie 2015 [1]

Cauzele conexate C-186/14 P și C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. și alții
împotriva
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
și
Consiliul Uniunii Europene
împotriva

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

„Recurs — Dumping — Regulamentul (CE) nr. 384/96 — Articolul 3 alineatele (5), (7) și (9) — Articolul 6 alineatul (1) — Importuri de anumite țevi și tuburi fără sudură, din fier sau oțel, originare din China — Taxă antidumping definitivă — Stabilirea unui pericol de prejudiciu — Luare în considerare a unor date ulterioare perioadei de anchetă — Întinderea controlului jurisdicțional”

I – **Introducere**

1. Prin recursurile formulate, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. și alții (denumită în continuare „ArcelorMittal și alții”) și, respectiv, Consiliul Uniunii Europene solicită anularea Hotărârii Tribunalului Hubei Xinyegang Steel/Consiliul (T-528/09, EU:T:2014:35, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care Tribunalul a admis cererea reclamantei având ca obiect anularea Regulamentului (CE) nr. 926/2009 al Consiliului din 24 septembrie 2009 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite la importurile anumitor țevi și tuburi fără sudură, din fier sau oțel, originare din Republica Populară Chineză [2] (denumit în continuare „regulamentul în litigiu”).

2. Aceste recursuri, care au fost conexate prin Decizia președintelui Curții la 28 iulie 2014, oferă Curții ocazia să precizeze, pentru prima dată, întinderea noțiunii „pericol de prejudiciu” în sensul articolului 3 din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene [3], astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2117/2005 al Consiliului din 21 decembrie 2005 [4] (denumit în continuare „regulamentul de bază”). Acestea ridică de asemenea problema respectării de către prima instanță a limitelor controlului care trebuie realizat în ceea ce privește aprecierile economice efectuate de instituții în cadrul măsurilor de protecție împotriva dumpingului.

1 — Limba originală: franceza.

2 — JO L 262, p. 19.

3 — JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223.

4 — JO L 340, p. 17, Ediție specială, 11/vol. 44, p. 15.

II – **Cadrul juridic**

3. Articolul 3 din regulamentul de bază prevede:

„(1) În sensul prezentului regulament, prin termenul «prejudiciu» se înțelege, în cazul în care nu se specifică altfel, un prejudiciu important adus unei industrii comunitare, pericolul de prejudiciu important adus unei industrii comunitare sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii comunitare și se interpretează în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.

[…]

(5) Examinarea efectului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare respective implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici pertinenți care influențează situația acestei industrii, inclusiv faptul că o industrie nu a surmontat în totalitate efectele practicilor de dumping sau de subvenționare din trecut, importanța marjei de dumping efective, diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a segmentului de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Comunitate, efectele negative efective și potențiale asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

[…]

(7) Factorii cunoscuți, alții decât importurile, care fac obiectul unui dumping, care aduc în același timp un prejudiciu industriei comunitare, se analizează, de asemenea, de așa manieră încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping în sensul alineatului (6). Factorii care pot fi considerați ca pertinenți în acest sens includ, printre altele, volumul și prețul importurilor care nu sunt vândute la prețuri de dumping, scăderea cererii sau modificările configurației consumului, practicile comerciale restrictive ale producătorilor din țări terțe și membre ale Comunității și concurența între acești producători, evoluția tehnicilor, precum și rezultatele la export și productivitatea industriei comunitare.

[…]

(9) Stabilirea existenței pericolului de prejudiciu important se bazează pe fapte, nu doar pe presupuneri, conjuncturi sau posibilități îndepărtate. Modificarea condițiilor care ar crea o situație în care dumpingul ar cauza un prejudiciu trebuie să fie previzibilă în mod clar și iminentă.Pentru a stabili existența pericolului de prejudiciu important, este necesar să se examineze, printre altele, factori precum:

(a) o rată semnificativă de creștere a importurilor care fac obiectul unui dumping pe piața comunitară, care denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a importurilor;

(b) capacitatea suficientă și liber disponibilă a exportatorului sau creșterea iminentă și semnificativă a capacității exportatorului, care denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a exporturilor care fac obiectul unui dumping către Comunitate, având în vedere existența altor piețe de export care pot absorbi exporturile suplimentare;

(c) intrarea importurilor la prețuri care pot determina scăderea substanțială a prețurilor sau pot împiedica în mod semnificativ creșterea prețurilor și care pot duce probabil la o creștere a cererii de noi importuri

și

(d) stocurile produsului care face obiectul anchetei.

Niciunul dintre acești factori nu constituie în mod necesar o bază de analiză decisivă, dar totalitatea factorilor în cauză conduc la concluzia că sunt iminente alte exporturi care fac obiectul unui dumping și că se va produce un prejudiciu important în cazul în care nu se iau măsuri de protecție."

4. Articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de bază prevede:

„În urma inițierii procedurii, Comisia, în cooperare cu statele membre, începe ancheta la nivel comunitar. Această anchetă are ca obiect atât dumpingul, cât și prejudiciul. Pentru a realiza o determinare reprezentativă, se alege o perioadă de anchetă care, în cazul dumpingului, acoperă în mod normal o perioadă de cel puțin șase luni imediat anterioară inițierii procedurii. Informațiile referitoare la o perioadă posterioară perioadei desfășurării anchetei nu se iau în mod normal în considerare."

III – **Istoricul cauzelor**

5. La 9 iulie 2008, în urma unei plângeri depuse de Comitetul de protecție a industriei tuburilor din oțel fără sudură al Uniunii Europene, Comisia a publicat un aviz de inițiere a unei proceduri antidumping privind importurile anumitor țevi și tuburi fără sudură, din fier sau oțel, originare din China [5].

6. Comisia a decis să își limiteze ancheta la un eșantion, conform articolului 17 din regulamentul de bază. În acest cadru, Comisia a selecționat patru producători-exportatori chinezi, reprezentând 70 % din volumul total al exporturilor produselor în cauză către Uniune. Printre acești producători-exportatori figura Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (denumită în continuare „Hubei").

7. La 7 aprilie 2009, Comisia a adoptat Regulamentul (CE) nr. 289/2009 de instituire a unei taxe antidumping provizorii la importurile anumitor țevi și tuburi fără sudură, din fier sau oțel, originare din Republica Populară Chineză [6] (denumit în continuare „regulamentul provizoriu").

8. În considerentul (13) al regulamentului provizoriu, Comisia a arătat că ancheta privind dumpingul și prejudiciul a acoperit perioada cuprinsă între 1 iulie 2007 și 30 iunie 2008 (denumită în continuare „perioada de anchetă"). Examinarea tendințelor relevante pentru evaluarea prejudiciului a acoperit perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2005 și sfârșitul perioadei de anchetă (denumită în continuare „perioada examinată").

9. În cadrul examinării sale, astfel cum este rezumată în considerentul (135) al regulamentului provizoriu, Comisia a apreciat, în primul rând, „că, deși industria comunitară nu suferise un prejudiciu important în perioada examinată, […] la sfârșitul [perioadei de anchetă] se afla într-o stare de vulnerabilitate", în al doilea rând, că „toate condițiile pentru ca prejudiciul să se producă pe deplin după [perioada de anchetă] sunt prezente" și, în al treilea rând, că „condiția riscului de prejudiciu este de asemenea îndeplinită".

10. La 24 septembrie 2009, Consiliul a adoptat regulamentul în litigiu.

11. În considerentele (35)-(81) ale acestui regulament, Consiliul a confirmat constatările Comisiei cuprinse în regulamentul provizoriu referitoare la lipsa prejudiciului și la existența unui pericol de prejudiciu pentru industria Uniunii. În această privință, Consiliul a luat în considerare în special datele referitoare la o perioadă ulterioară perioadei de anchetă, și anume perioada cuprinsă între luna iulie 2008 și luna martie 2009.

5 — JO C 174, p. 7.

6 — JO L 94, p. 48.

IV – **Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată**

12. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 30 decembrie 2009, Hubei a solicitat anularea regulamentului în litigiu. Comisia și ArcelorMittal și alții au intervenit în susținerea concluziilor Consiliului.

13. În susținerea acțiunii formulate, Hubei a invocat trei motive. Printre aceste motive, cel de al treilea era întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatul (9), a articolului 9 alineatul (4) și a articolului 10 alineatul (2) din regulamentul de bază, pentru motivul că regulamentul în litigiu era întemeiat pe erori de apreciere vădite referitoare la existența unui pericol de prejudiciu important.

14. Tribunalul a examinat numai al treilea motiv invocat de Hubei și l-a admis. Tribunalul a considerat, pe de o parte, că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a confirmat concluzia Comisiei potrivit căreia industria Uniunii se afla într-o situație vulnerabilă la sfârșitul perioadei de anchetă și, pe de altă parte, că acesta a încălcat articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază prin faptul că a reținut că, în speță, exista un pericol de prejudiciu.

15. În ceea ce privește aprecierile instituțiilor referitoare la situația de vulnerabilitate a industriei Uniunii, Tribunalul a constatat la punctul 61 din hotărârea atacată că toți factorii economici prezentați de instituții erau pozitivi, cu excepția evoluției cotei de piață a industriei Uniunii, și conturau, în ansamblul lor, profilul unei industrii în situație de forță, iar nu de fragilitate sau de vulnerabilitate. Potrivit Tribunalului, concluzia instituțiilor Uniunii referitoare la vulnerabilitatea industriei Uniunii nu era susținută de datele economice relevante.

16. În plus, la punctele 63-65 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins celelalte elemente invocate de instituții pentru a susține concluzia la care au ajuns acestea referitoare la constatarea potrivit căreia industria Uniunii se afla într-o situație vulnerabilă la sfârșitul perioadei de anchetă. În special, Tribunalul a arătat că scăderea cererii nu trebuia să fie atribuită importurilor care fac obiectul unui dumping și a statuat că elementele pertinente ale speței nu susțineau afirmația potrivit căreia creșterea importurilor originare din China avusese în mod cert un efect de limitare a tendinței industriei Uniunii de a investi și de a extinde capacitatea de producție pentru a urma tendința de expansiune a pieței.

17. Cu privire la pericolul de prejudiciu, potrivit examinării efectuate la punctele 70-90 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat la punctul 91 din această hotărâre că, dintre cei patru factori prevăzuți la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, un factor era considerat nedeterminant de instituții (stocurile produselor care fac obiectul anchetei), doi factori (volumul importurilor și prețul importurilor) prezentau incoerențe între previziunile Comisiei, confirmate de Consiliu în regulamentul în litigiu, și datele relevante din perioada ulterioară perioadei de anchetă, iar un factor (capacitatea exportatorului și riscul de reorientare a exporturilor) era lacunar în ceea ce privește elementele pertinente care trebuie luate în considerare.

18. La același punct 91 din hotărârea atacată, Tribunalul a mai arătat că aceste incoerențe și lacune trebuiau analizate în contextul cerințelor prevăzute la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, potrivit cărora pericolul de prejudiciu trebuia să se bazeze „pe fapte, nu doar pe presupuneri, conjuncturi sau posibilități îndepărtate”, iar modificarea condițiilor care ar crea o situație în care dumpingul ar cauza un prejudiciu trebuia să fie „previzibilă în mod clar și iminentă”.

19. În consecință, Tribunalul a concluzionat la punctul 93 din hotărârea atacată că, întrucât regulamentul în litigiu se baza pe constatarea unui pericol de prejudiciu, iar Consiliul a săvârșit o eroare în această privință, regulamentul menționat trebuia anulat în măsura în care impunea taxe antidumping la exporturile produselor fabricate de Hubei și prevedea perceperea taxelor provizorii instituite la aceste exporturi.

V – **Concluziile părților în recursuri și procedura în fața Curții**

20. În cauza C-186/14 P, ArcelorMittal și alții solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— respingerea primului aspect al celui de al treilea motiv invocat de reclamanta în primă instanță;

— trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal în ceea ce privește restul acțiunii și

— obligarea Hubei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de ArcelorMittal și alții în procedura în primă instanță și în prezentul recurs.

21. În cauza C-193/14 P, Consiliul solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— respingerea primului aspect al celui de al treilea motiv invocat de reclamanta în primă instanță;

— trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal, în vederea analizării celorlalte motive invocate în primă instanță;

— obligarea Hubei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Consiliu la cele două instanțe.

22. Hubei solicită Curții:

— respingerea recursurilor în totalitate și

— obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

23. Prin Decizia președintelui Curții din 28 iulie 2014, cele două cauze au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii orale și în vederea pronunțării hotărârii.

24. În temeiul articolului 172 din Regulamentul de procedură al Curții, Comisia a depus un memoriu în răspuns în care susține concluziile ArcelorMittal și alții și pe cele ale Consiliului și solicită Curții obligarea Hubei la plata cheltuielilor de judecată.

25. Republica Italiană, a cărei cerere de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului în cauza C-193/14 P a fost admisă prin Decizia președintelui Curții din 21 august 2014, solicită de asemenea Curții anularea hotărârii atacate, respingerea primului aspect al celui de al treilea motiv invocat de reclamanta în primă instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal.

VI – **Analiza motivelor**

26. ArcelorMittal și alții invocă trei motive de anulare. Aceste motive sunt întemeiate pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază, pe aplicarea eronată a articolului 3 alineatul (9) și pe încălcarea articolului 6 alineatul (1) din acest regulament, și respectiv, pe eroarea Tribunalului în măsura în care acesta a concluzionat că analiza instituțiilor Uniunii referitoare la pericolul de prejudiciu era viciată de o eroare vădită de apreciere.

27. În susținerea recursului său, Consiliul invocă, la rândul său, patru motive de anulare, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază și pe denaturarea elementelor de probă, în al doilea rând, pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază, în al treilea rând, pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază și, în al patrulea rând, pe eroarea de drept a Tribunalului, întrucât acesta a substituit aprecierea instituțiilor Uniunii privind factorii economici cu propria apreciere.

28. În măsura în care aproape toate motivele invocate în cele două recursuri sunt similare sau, cel puțin, se suprapun în mare parte, propunem examinarea acestora împreună, în următoarea ordine:

— primul motiv de recurs invocat de Consiliu și primul aspect al celui de al treilea motiv de recurs invocat de ArcelorMittal și alții întemeiate, în esență, pe încălcarea articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază și pe denaturarea elementelor de probă în ceea ce privește constatările Tribunalului referitoare la situația de vulnerabilitate a industriei Uniunii;

— al doilea motiv de recurs al Consiliului și primul motiv de recurs al ArcelorMittal și alții, ambele întemeiate pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază;

— al treilea motiv de recurs al Consiliului, al doilea motiv și al doilea aspect al celui de al treilea motiv de recurs al ArcelorMittal și alții, întemeiate pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază și pe erori în ceea ce privește analiza factorilor referitori la pericolul de prejudiciu;

— al patrulea motiv de recurs al Consiliului, întemeiat pe eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul, întrucât a substituit aprecierea instituțiilor Uniunii privind factorii economici cu propria apreciere.

A – *Cu privire la primul motiv de recurs al Consiliului și cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv de recurs al ArcelorMittal și alții, întemeiate pe încălcarea articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază și pe denaturarea elementelor de probă în ceea ce privește constatările Tribunalului referitoare la situația de vulnerabilitate a industriei Uniunii*

1. Rezumatul argumentelor părților

29. Consiliul consideră că, deși articolul 3 din regulamentul de bază nu menționează noțiunea „vulnerabilitate”, aceasta poate totuși, precum în speță, să constituie un element determinant pentru a constata un pericol de prejudiciu. Astfel, vulnerabilitatea situației industriei Uniunii ar constitui prima etapă în cadrul căreia instituțiile ar examina situația industriei Uniunii, întemeindu-se pe factorii enumerați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază. Printre acești factori s-ar număra efectul importurilor care fac obiectul unui dumping pe care Tribunalul ar fi omis să îl examineze.

30. Pe de altă parte, Consiliul consideră că, în propria apreciere a factorilor economici precum nivelul stocurilor, volumul de vânzări, cota de piață a industriei Uniunii, nivelul de ocupare a forței de muncă, prețurile de vânzare, randamentul investițiilor și profiturile acestei industrii, Tribunalul a ajuns la concluzii incomplete, chiar incorecte, prin omiterea anumitor fapte și prin neglijarea tendințelor sau a aspectelor negative ale unor factori pozitivi din ultimii doi ani ai perioadei de anchetă, ceea ce ar însemna o denaturare vădită a elementelor de probă. În plus, Tribunalul nu ar fi luat în considerare nici importanța marjei de dumping, nici analiza instituțiilor privind redresarea industriei Uniunii în urma practicilor de dumping anterioare.

31. ArcelorMittal și alții susțin că Tribunalul a atribuit noțiunii „vulnerabilitate” o semnificație autonomă și o importanță pe care aceasta nu le are. Aceștia observă că singura problemă relevantă este aceea dacă concluzia privind vulnerabilitatea industriei Uniunii era în mod vădit eronată, iar nu dacă instituțiile au calificat în mod întemeiat situația drept „vulnerabilă”. Astfel, regulamentul de bază nu menționează termenii „vulnerabil” sau „vulnerabilitate” și cu atât mai puțin nu impune ca industria Uniunii să se afle într-o situație „vulnerabilă” la finalul perioadei de anchetă ca o condiție care să permită constatarea unui pericol de prejudiciu.

32. ArcelorMittal și alții susțin de asemenea că concluziile Tribunalului care figurează la punctele 64 și 65 din hotărârea atacată și care se referă, pe de o parte, la tendința industriei Uniunii de a investi și de a dezvolta capacitățile de producție și, pe de altă parte, la lipsa redresării industriei menționate ca urmare a unor practici de dumping anterioare celor care fac obiectul regulamentului în litigiu sunt eronate.

33. Comisia consideră că abordarea urmată de Tribunal pune în evidență o nerespectare a jurisprudenței privind larga putere de apreciere de care dispun instituțiile cu privire la problemele antidumping complexe și reflectă dorința evidentă a Tribunalului de a substitui aprecierea Consiliului cu propria apreciere. Comisia împărtășește argumentele ArcelorMittal și alții referitoare la noțiunea „vulnerabilitate” și adaugă faptul că este vorba numai despre o noțiune pur descriptivă a situației industriei Uniunii.

34. Hubei replică, în esență, că aceste motive de recurs sunt inadmisibile în măsura în care prin ele se contestă aprecierea situației de fapt efectuată de Tribunal și sunt, în orice caz, lipsite de temei. În această privință, Hubei precizează că, conform jurisprudenței, Tribunalul a verificat dacă elementele de probă erau de natură să susțină concluziile pe care instituțiile le-au desprins din acestea și a concluzionat în mod valabil că situația nu se prezenta astfel. În plus, Hubei susține că critica potrivit căreia Tribunalul nu ar fi abordat în mod explicit marja de dumping ar fi de asemenea neîntemeiată, întrucât nu ar fi vorba despre un indicator economic relevant pentru a evalua dacă industria Uniunii se află într-o situație vulnerabilă sau dacă există un pericol de prejudiciu.

2. Analiză

35. Criticile formulate de recurente în cadrul prezentelor motive sunt îndreptate împotriva punctelor din hotărârea atacată referitoare la aprecierea situației industriei Uniunii la sfârșitul perioadei de anchetă, având în vedere factorii enumerați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază.

36. Potrivit analizei sale efectuate la punctele 58-65 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat la punctul 66 din această hotărâre că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a confirmat concluzia Comisiei (care se regăsește în regulamentul provizoriu) potrivit căreia industria Uniunii se afla într-o situație vulnerabilă la sfârșitul perioadei de anchetă. Potrivit Tribunalului, datele economice pe care s-au întemeiat instituțiile nu susțineau această concluzie, ci, dimpotrivă, conturau, în ansamblul lor, profilul unei industrii în situație de forță, iar nu de fragilitate sau de vulnerabilitate[7].

37. Înainte de a examina criticile formulate de recurente, trebuie arătat că acestea nu contestă afirmația Tribunalului, cuprinsă la punctul 58 din hotărârea atacată, potrivit căreia, în esență, situația industriei Uniunii la sfârșitul perioadei de anchetă, chiar dacă este reluată în partea (atât din regulamentul de bază, cât și din regulamentul provizoriu și din regulamentul în litigiu) referitoare la prejudiciu, „nu este irelevantă pentru analiza pericolului de prejudiciu”, prevăzută la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază.

7 — A se vedea punctele 61 și 66 din hotărârea atacată.

38. Deși nu face obiectul unei critici, această afirmație permite să se evidențieze și să se înțeleagă mai bine raporturile care există între diferitele alineate relevante ale articolului 3 din regulamentul de bază, intitulat „Stabilirea existenței unui prejudiciu”.

39. În articolul 3 alineatul (1) din regulamentul de bază, termenul „prejudiciu” este definit, în cazul în care nu se specifică altfel, în special drept un *prejudiciu* important adus unei industrii a Uniunii, un *pericol de prejudiciu* important adus unei astfel de industrii.

40. Articolul 3 alineatul (2) din acest regulament prevede stabilirea *existenței* unui prejudiciu. Aceasta trebuie să implice o examinare obiectivă, pe de o parte, a volumului importurilor care fac obiectul unui dumping și a efectului acestor importuri asupra prețului produselor similare pe piața Uniunii și, pe de altă parte, a efectului acestor importuri asupra industriei Uniunii.

41. Articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, care a fost aplicat de instituții în cadrul regulamentului în litigiu, precizează că examinarea efectului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei Uniunii implică o evaluare a „tuturor factorilor și indicilor economici pertinenți care influențează situația acestei industrii [a Uniunii]”. Această dispoziție indică faptul că enumerarea factorilor menționați nu este exhaustivă.

42. Articolul 3 alineatul (9) din acest regulament reglementează „stabilirea existenței pericolului de prejudiciu important”. Se precizează că această stabilire trebuie să se bazeze pe fapte, nu doar pe presupuneri sau pe posibilități îndepărtate, și că modificarea condițiilor care ar crea o situație în care dumpingul ar cauza un prejudiciu trebuie să fie previzibilă în mod clar și iminentă. Articolul 3 alineatul (9) enumeră de asemenea patru factori care trebuie examinați, printre altele, pentru a stabili „existența pericolului de prejudiciu important”. Articolul 3 alineatul (9) precizează că niciunul dintre acești factori nu constituie o bază de analiză decisivă, dar totalitatea factorilor în cauză conduc la concluzia că sunt iminente alte exporturi care fac obiectul unui dumping și că se va produce un prejudiciu important în cazul în care nu se iau măsuri de protecție.

43. Prin urmare, constatăm că, în timp ce articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază impune ca „stabilirea *existenței* unui prejudiciu”[8] să includă în special o examinare obiectivă a efectului importurilor care fac obiectului unui dumping asupra industriei comunitare, examinare care implică, potrivit articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, evaluarea tuturor factorilor și indicilor pertinenți care influențează situația industriei Uniunii, această examinare nu este impusă în mod explicit prin regulamentul de bază în ceea ce privește analiza unui *pericol* de prejudiciu, în sensul articolului 3 alineatul (9) din acesta.

44. Totuși, articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază enumeră în mod nelimitativ factorii care trebuie luați în considerare pentru stabilirea existenței unui risc de prejudiciu, ceea ce nu îi exclude, prin urmare, pe cei care se referă la situația industriei Uniunii, menționați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul amintit.

45. Astfel cum instituțiile au considerat în cazul în speță, examinarea factorilor relevanți care influențează situația industriei Uniunii în contextul unui pericol de prejudiciu pare de altfel necesară.

46. În mod cert, această examinare nu contribuie la demonstrarea existenței unui prejudiciu întrucât, în contextul analizei unui pericol de prejudiciu, un astfel de prejudiciu, nu este, prin definiție, (încă) materializat.

8 — Sublinierea noastră.

47. Totuși, ea permite să se contureze starea industriei Uniunii cu privire la care instituțiile pot să evalueze, astfel cum impune articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, dacă, în prezența unor noi importuri iminente care fac obiectul unui dumping, pericolul de prejudiciu important care planează asupra industriei Uniunii s-ar materializa într-un prejudiciu important în cazul în care nu ar fi adoptate măsuri de protecție.

48. Cu alte cuvinte, pentru ca instituțiile să poată stabili dacă există un pericol de prejudiciu important pentru industria Uniunii, în condițiile în care, prin definiție, această industrie nu suferă un prejudiciu material actual în pofida efectelor importurilor care fac obiectul unui dumping în perioada de anchetă, este necesar să se cunoască situația actuală a acestei industrii. Astfel, numai înțelegând situația actuală a acestei industrii, instituțiile vor putea stabili dacă creșterea iminentă a importurilor viitoare care fac obiectul unui dumping va putea determina un prejudiciu important pentru industria Uniunii în cazul în care nu este adoptată nicio măsură de protecție [9].

49. În prezenta cauză, este cert că, potrivit analizei efectuate de instituții, acestea au dedus din examinarea factorilor și indicilor (neexhaustivi) enumerați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază că, deși nu a suferit un prejudiciu material în perioada de anchetă, industria Uniunii se afla totuși într-o „stare vulnerabilă” la sfârșitul perioadei respective, și anume la data de 30 iunie 2008.

50. Astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 58 din hotărârea atacată, această stare de vulnerabilitate a fost luată în considerare în regulamentul provizoriu și în regulamentul în litigiu în contextul analizei pericolului de prejudiciu.

51. Această concluzie a fost contestată de Hubei la Tribunal ca fiind în contradicție cu datele economice relevante, astfel cum a amintit Tribunalul la punctul 57 din hotărârea atacată.

52. Este adevărat că regulamentul de bază, după cum precizează ArcelorMittal și alții, nu prevede nicidecum situația de vulnerabilitate a industriei Uniunii drept condiție care poate conduce la constatarea unui pericol de prejudiciu. Totuși, este greșit să se lase să se înțeleagă că Tribunalul ar fi solicitat instituțiilor să demonstreze că industria Uniunii îndeplinește o astfel de condiție. Niciunul dintre punctele hotărârii atacate nu sugerează acest lucru.

53. Faptul că starea de vulnerabilitate a industriei Uniunii reținută de instituții poate apărea ca o descriere factuală a situației industriei Uniunii, astfel cum susține Comisia, nu înseamnă că aceasta este scutită de orice control jurisdicțional; în special, controlul privind eroarea vădită de apreciere privește atât situația de fapt, cât și elementele de probă.

54. În plus, având în vedere elementele din dosar, avem îndoieli că această noțiune a avut, în speță, doar o funcție de descriere factuală.

55. Astfel, după cum admite în mod explicit Consiliul în recursul său, starea de vulnerabilitate a industriei Uniunii a fost considerată de instituții un element „determinant” în analiza pericolului de prejudiciu în speță. Aceasta reiese foarte clar în special din considerentul (126) al regulamentului provizoriu, menționat de Tribunal la punctul 58 din hotărârea atacată, precum și din considerentul

9 — A se vedea prin analogie, în ceea ce privește interpretarea articolelor 3.4 și 3.7 din Acordul privind punerea în aplicare a articolului VI din Acordul general pentru tarife și comerț din 1994 (Acordul antidumping), ale căror texte au fost preluate în articolul 3 alineatele (5) și (9) din regulamentul de bază, raportul grupului special „Mexic – Anchetă antidumping privind siropul de porumb cu concentrație ridicată de fructoză (SHTF) provenit din Statele Unite”, WT/DS132/R, 28 ianuarie 2000, punctele 7.140 și 7.141, adoptat de Organul de reglementare a diferendelor la 24 februarie 2000. Această apreciere a grupului special a fost confirmată de raportul grupului special „Mexic – Anchetă antidumping privind siropul de porumb cu concentrație ridicată de fructoză (SHTF) provenit din Statele Unite”, WT/DS132/RW, 22 iunie 2001, punctele 6.24 și 6.28, precum și de raportul organului de apel, WT/DS132/AB/RW, 22 octombrie 2001, punctele 114-118.

(135) al aceluiași regulament, potrivit căruia starea de vulnerabilitate este unul dintre cele trei criterii care au permis Comisiei să constate existența unei legături de cauzalitate între riscul iminent al importurilor chineze care fac obiectul unui dumping și prejudiciul care se estimează că va fi suportat de industria Uniunii [10].

56. În plus, este probabil mai ușor să se demonstreze existența unui pericol de prejudiciu important iminent atunci când industria Uniunii se află deja, ca urmare a importurilor care fac obiectul unui dumping, într-o situație fragilă din punct de vedere economic sau într-o stare de vulnerabilitate decât dacă factorii prevăzuți la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază conturează un profil al acestei industrii ca fiind într-o fază de expansiune sau, cel puțin, într-o situație de forță [11].

57. În aceste împrejurări, apreciem că, sesizat în primă instanță cu un motiv întemeiat pe caracterul contradictoriu al constatării făcute de instituții cu privire la vulnerabilitatea industriei Uniunii în raport cu datele economice relevante, Tribunalul era perfect autorizat să examineze critica invocată de Hubei.

58. De asemenea, trebuie înlăturată critica de ordin general a Consiliului potrivit căreia Tribunalul ar fi încălcat articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază pentru motivul că nu ar fi examinat factorul privind efectul importurilor care fac obiectul unui dumping asupra situației industriei Uniunii. Astfel, acest efect nu constituie, în sine, unul dintre factorii enumerați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază. El este rezultatul (pozitiv sau negativ) al examinării factorilor menționați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază. Prin urmare, în opinia noastră, Consiliul interpretează în mod eronat această dispoziție.

59. Aspectele cele mai importante din cadrul prezentelor motive de recurs sunt, pe de o parte, întinderea controlului efectuat de Tribunal asupra concluziei la care au ajuns instituțiile atât cu privire la situația de vulnerabilitate a industriei Uniunii, potrivit evaluării factorilor și indicilor enumerați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, și, pe de altă parte, eventuala denaturare a elementelor de probă pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o în acest context.

60. În ceea ce privește întinderea controlului jurisdicțional, trebuie subliniat mai întâi că Tribunalul a reamintit în mod explicit limitele care îi sunt impuse atunci când trebuie să controleze legalitatea măsurilor de protecție comercială. Aceasta reiese fără ambiguitate din cuprinsul punctului 53 din hotărârea atacată, care se referă, în mod întemeiat, la jurisprudența Curții potrivit căreia instituțiile dispun în acest domeniu de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze, ceea ce implică faptul că controlul jurisdicțional al aprecierii unor situații economice complexe se limitează la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a inexistenței unor erori vădite în aprecierea faptelor sau a inexistenței unui abuz de putere [12].

10 — Ultimul paragraf al considerentului (126) al regulamentului provizoriu, consacrat „concluziei privind riscul de prejudiciu”, precizează că „se concluzionează, cu titlu provizoriu, că, în lipsa unor măsuri, este iminent ca importurile chineze care fac obiectul unui dumping să cauzeze un prejudiciu important industriei [Uniunii] vulnerabile, în special, din punctul de vedere al vânzărilor, cotei de piață, producției și profitabilității reduse”. Considerentul (135) al aceluiași regulament prevede: „[î]n concluzie, având în vedere că, deși industria comunitară nu suferise un prejudiciu important în perioada examinată, dar, la sfârșitul [perioadei de anchetă] se afla într-o stare de vulnerabilitate, (a se vedea considerentul 89), toate condițiile pentru ca prejudiciul să se producă pe deplin după [perioada de anchetă] sunt prezente (a se vedea considerentul 112 de mai sus) și condiția riscului de prejudiciu este, de asemenea îndeplinită (astfel cum se explică în considerentul 126 de mai sus), se concluzionează că există o legătură de cauzalitate între riscul iminent al importurilor chineze care fac obiectul unui dumping și prejudiciul care se estimează că va fi suportat de industria [Uniunii]”.

11 — A se vedea în acest sens prin analogie raportul grupului special „Egipt – Măsuri antidumping definitive la importul de bare din armătură din oțel originare din Turcia”, WT/DS211/R, 8 august 2002, punctul 7.91. A se vedea de asemenea Dascalescu, F. D., „Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level”, în *Journal of World Trade*, nr. 4, 2011, p. 884.

12 — A se vedea Hotărârile Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punctul 40) și Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, punctul 61), citate de Tribunal, precum și, mai recent, Hotărârile Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctul 63) și Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, punctul 29).

61. În plus, trebuie reamintit că Curtea a aplicat deja această jurisprudență în cadrul stabilirii existenței unui prejudiciu cauzat industriei Uniunii, care presupune aprecierea unor situații economice complexe, în special în ceea ce privește factorii care cauzează un prejudiciu acestei industrii în cadrul unei anchete antidumping [13]. Situația trebuie să fie aceeași, în opinia noastră, și astfel cum a admis Tribunalul, pentru stabilirea unui pericol de prejudiciu.

62. Rezultă că, în cadrul controlului restrâns pe care îl exercită cu privire la astfel de situații economice complexe, instanța Uniunii nu poate substitui aprecierea economică a instituțiilor Uniunii cu propria apreciere [14].

63. Totuși, astfel cum a arătat Curtea în mod repetat, în contextul dreptului concurenței și al ajutoarelor de stat, domenii care, ca și domeniul măsurilor de protecție comercială, dau naștere unor aprecieri economice complexe, marja largă de apreciere de care se bucură instituțiile nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla interpretarea datelor de natură economică făcută de aceste instituții [15].

64. Astfel, potrivit acestei jurisprudențe, instanța Uniunii trebuie, printre altele, nu numai să verifice exactitatea prezentării elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă acestea sunt de natură să susțină concluziile deduse [16].

65. La punctul 53 din hotărârea atacată, Tribunalul a transpus această jurisprudență în contextul examinării datelor economice referitoare la analiza pericolului de prejudiciu. Tribunalul a aplicat-o de asemenea atunci când a verificat concluzia instituțiilor privind starea de vulnerabilitate a industriei Uniunii la sfârșitul perioadei de anchetă. Astfel, potrivit acestei examinări, Tribunalul a statuat la punctul 66 din hotărârea atacată că concluzia respectivă nu era „susținută de datele relevante ale speței”.

66. Până în prezent, Curtea nu a reluat în mod expres în domeniul măsurilor de protecție comercială formulele din jurisprudența sa dezvoltată în domeniile dreptului concurenței și al ajutoarelor de stat, citate la punctele 63 și 64 de mai sus.

67. Totuși, Curtea le-a aplicat în mod clar în Hotărârea Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78) [17]. Solicitată să verifice dacă Tribunalul nu a depășit limitele controlului său jurisdicțional atunci când a considerat insuficient de convingătoare elementele relevante din dosar pe care se întemeiaseră instituțiile pentru a concluziona că funcțiile unei societăți de vânzare de legătură a doi exportatori ucraineni ale căror produse făceau obiectul unui dumping puteau fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, Curtea a

13 — A se vedea în special Hotărârile Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul (C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 22) și TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 34).

14 — A se vedea în special prin analogie, în domeniul ajutoarelor de stat, Hotărârile Spania/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctul 57) și Comisia/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punctul 66), precum și, în domeniul aplicării normelor de concurență, Hotărârile Comisia/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, punctul 67) și CB/Comisia (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punctul 46).

15 — A se vedea în special, în ceea ce privește aplicarea normelor de concurență, Hotărârile Comisia/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punctul 39), Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 145) și CB/Comisia (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punctul 46), precum și, în ceea ce privește aplicarea normelor referitoare la ajutoarele de stat, Hotărârile Spania/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctul 56) și Comisia/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punctul 64).

16 — A se vedea în special Hotărârile Comisia/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punctul 65) și CB/Comisia (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punctul 46 și jurisprudența citată).

17 — A se vedea de asemenea Concluziile noastre prezentate în cauzele conexate (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2011:245, punctele 101-117).

statuat că controlul realizat de Tribunal cu privire la aceste elemente de probă nu constituia o nouă apreciere a faptelor care să o înlocuiască pe aceea a instituțiilor. Prin urmare, Tribunalul nu a afectat puterea largă de apreciere a instituțiilor, ci s-a limitat să controleze dacă elementele de probă menționate „erau de natură să susțină concluziile la care au ajuns instituțiile” [18].

68. În opinia noastră, rezultă că în mod întemeiat Tribunalul a statuat că avea competența să controleze dacă datele economice relevante, și anume factorii enumerați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază în legătură cu situația industriei Uniunii, susțineau concluzia instituțiilor potrivit căreia aceasta din urmă se afla într-o situație vulnerabilă la sfârșitul perioadei de anchetă.

69. Aceasta înseamnă că, în cadrul exercitării controlului menționat, prin invalidarea concluziilor instituțiilor, Tribunalul ar fi substituit aprecierea instituțiilor privind datele economice relevante cu propria apreciere?

70. Răspunsul la această întrebare necesită, în prealabil, să se verifice dacă, astfel cum susține Consiliul în primul său motiv de recurs, rezumatul datelor economice relevante pe care s-ar fi întemeiat instituțiile, întocmit de Tribunal la punctul 59 din hotărârea atacată, este atât de incomplet, de selectiv și de eronat încât conduce, în cele din urmă, la denaturarea elementelor de probă reținute de instituții.

71. După cum se știe, denaturarea elementelor de probă de către Tribunal, problemă de drept care poate fi supusă controlului Curții în cadrul recursului, trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor [19]. În caz contrar, ar fi vorba despre o invitație adresată Curții de a face o nouă apreciere a faptelor constatate în mod suveran de Tribunal, aspect care, în temeiul articolului 256 TFUE și al articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, nu este de competența Curții în cadrul recursului care este limitat la chestiuni de drept [20].

72. Prin urmare, un motiv întemeiat pe denaturare trebuie să se limiteze la ipoteza unei inexactități evidente din partea Tribunalului în constatarea faptelor, care trebuie să reiasă ea însăși în mod flagrant din dosar, indiferent dacă este vorba despre o constatare vădit inexactă a conținutului elementelor de probă care au fost luate în considerare sau, în opinia noastră, despre omisiunea ori despre selectarea unor elemente de probă care conduc la crearea unei imagini vădit înșelătoare și eronate a realității.

73. În speță, la punctul 59 din hotărârea atacată, Tribunalul a enumerat 13 factori menționați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, examinați de Comisie în regulamentul provizoriu și confirmați în regulamentul în litigiu, care urmăresc să arate evoluția situației industriei Uniunii în perioada de anchetă și, implicit, până la sfârșitul acestei perioade.

74. Consiliul menționează critici de diferite tipuri care urmăresc să demonstreze că Tribunalul ar fi denaturat elementele de probă referitoare la 10 dintre cei 13 factori [21] și ar fi omis de asemenea în mod eronat să ia în considerare 2 factori suplimentari.

18 — Hotărârea Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctul 68). A se vedea de asemenea Concluziile noastre prezentate în aceste cauze (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2011:245, punctul 111).

19 — A se vedea în special Hotărârea Trubowest Handel și Makarov/Consiliul și Comisia (C-419/08 P, EU:C:2010:147, punctele 31 și 32 și jurisprudența citată).

20 — A se vedea în special Hotărârea Consiliul/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctul 16 și jurisprudența citată).

21 — Consiliul nu formulează nicio critică cu privire la al șaptelea, la al optulea și la al doisprezecelea factor, astfel cum au fost rezumați de Tribunal la punctul 59 din hotărârea atacată. Acești factori sunt, în ordine, „productivitatea a crescut cu 7 % [considerentul (78) al regulamentului provizoriu]”, „salariul mediu pe angajat a crescut cu 16 % [considerentul (79) al regulamentului provizoriu]” și „fluxul de numerar net provenit din activitățile de exploatare a crescut cu 73 % pentru a se stabili la 634 de milioane de euro în perioada de anchetă, Comisia precizând, de altfel, că «nu au existat indicații potrivit cărora industria [Uniunii] ar fi întâmpinat dificultăți în privința mobilizării de capital» [considerentul (84) al regulamentului provizoriu]”.

75. Deși, în mai multe privințe, aceste susțineri urmăresc, *de facto*, să investească Curtea să facă o nouă apreciere a faptelor, chestiune asupra căreia aceasta nu se poate pronunța în cadrul recursului, ele trebuie, în opinia noastră, în orice caz, să fie respinse ca nefondate, pentru motivele care urmează.

76. În ceea ce privește *primul* și *al doilea* factor, Tribunalul a reținut că „producția industriei [Uniunii] a crescut cu 7 % [considerentul (67) al regulamentului provizoriu]” și, respectiv, că „utilizarea capacităților de producție a crescut cu 9 % pentru a atinge 90 % în perioada de anchetă, afișând de asemenea niveluri ridicate în anii 2006 și 2007 [considerentul (69) al regulamentului provizoriu]”.

77. Această constatare reiese din considerentul (69) al regulamentului provizoriu, potrivit căruia utilizarea capacităților de producție a progresat între 2005 (începutul perioadei în cauză) și perioada de anchetă de la 83 % la 90 %, adică cu aproape 9 % sau, altfel spus, cu 7 puncte procentuale.

78. Consiliul nu critică această constatare, dar reproșează Tribunalului că a confundat doi indicatori economici, și anume, pe de o parte, capacitățile de producție și, pe de altă parte, utilizarea capacităților de producție, și critică faptul că acesta nu a ținut seama de faptul că creșterea de 7 puncte procentuale era limitată.

79. Or, din simpla interpretare a punctului 59 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul nu a confundat deloc cei doi factori. Pe de altă parte, faptul că creșterea de 7 puncte procentuale a fost limitată nu are nicio consecință supra constatării potrivit căreia a avut loc o creștere de aproximativ 9 % (sau de 7 puncte procentuale) a capacităților de producție în perioada examinată pentru a atinge 90 % în perioada de anchetă. Prin urmare, Consiliul nu a demonstrat o denaturare a acestor elemente de probă.

80. La punctul 59 din hotărârea atacată, Tribunalul a rezumat al *treilea* factor după cum urmează: „stocurile au crescut cu 12 %, Comisia arătând însă că «relevanța acestui indicator în ceea ce privește analiza prejudiciului este considerată limitată» întrucât marea majoritate a producției este efectuată la comandă [considerentul (72) al regulamentului provizoriu]”.

81. Consiliul reproșează Tribunalului că nu a specificat că acest indicator ar indica o tendință în scădere începând din anul 2006, ceea ce ar însemna că concluziile primei instanțe ar fi „cel puțin incomplete, dacă nu pur și simplu incorecte”.

82. Or, un astfel de caracter incomplet, presupunând că este dovedit, nu înseamnă că constatarea Tribunalului referitoare la stocuri este vădit inexactă. În realitate, Tribunalul a luat în considerare scăderea indicată de Consiliu, întrucât creșterea de 12 % este rezultatul diferenței menționate în considerentul (72) al regulamentului provizoriu între anul 2006 (creșterea de 16 %) și perioada succesivă până la sfârșitul perioadei de anchetă (scăderea cumulată de 4 %). Prin urmare, Consiliul nu a făcut dovada că Tribunalul ar fi viciat hotărârea atacată printr-o denaturare a elementelor de probă referitoare la al treilea factor.

83. Al *patrulea* factor privește volumul vânzărilor. Tribunalul a reținut în această privință că „volumul vânzărilor din industria [Uniunii] a crescut cu 14 % [considerentul (73) al regulamentului provizoriu]”.

84. Consiliul reproșează Tribunalului că nu a luat în considerare explicațiile instituțiilor Uniunii conform cărora această creștere nu corespundea creșterii generale a pieței de 24 % și, prin urmare, industria Uniunii pierdea cote de piață. Tribunalul nu ar fi ținut seama de un aspect negativ al unui indicator pozitiv. În plus, volumul vânzărilor ar fi scăzut în realitate cu 3 % începând din anul 2007 până la sfârșitul perioadei de anchetă.

85. Considerăm că aceste critici sunt de asemenea nefondate. Astfel, Tribunalul s-a limitat să reia creșterea de 14 % menționată în considerentul (73) al regulamentului provizoriu între anul 2005 și perioada de anchetă. Deși, în mod cert, nu a precizat că efectul pozitiv al creșterii sensibile a consumului era reflectat numai parțial de creșterea de 14 %, acest lucru nu schimbă cu nimic exactitatea constatării efectuate. În plus, scăderea de 3 % între anul 2007 și sfârșitul perioadei de anchetă, invocată de Consiliu, nu a fost nici indicată în mod explicit, nici evidențiată în mod special în considerentul (73) al regulamentului provizoriu și nu modifică oricum constatarea privind creșterea cu 14 % a volumului de vânzări între anul 2005 și perioada de anchetă (2007-2008).

86. În ceea ce privește al *cincilea* factor, Tribunalul a arătat că „cota de piață a industriei [Uniunii] a scăzut cu 5,2 puncte [considerentul (75) al regulamentului provizoriu]”.

87. Fără a nega exactitatea datei respective, Consiliul reproșează Tribunalului că nu a luat în considerare împrejurările în care a avut loc acest declin, și anume contextul unei piețe în expansiune în care importurile originare din China au crescut puternic.

88. Este adevărat că menționarea de către Tribunal a împrejurărilor evidențiate de Consiliu ar fi consolidat fără îndoială caracterul negativ al acestui factor. Nu este mai puțin adevărat că Tribunalul a admis la punctul 61 din hotărârea atacată că era vorba despre un factor care nu era pozitiv. În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 64 și 65 din hotărârea atacată, Tribunalul a luat în considerare elemente din regulamentul provizoriu referitoare la contextul în care a avut loc scăderea cotei de piață a industriei Uniunii. Prin urmare, nu identificăm nicio inexactitate factuală vădită din partea Tribunalului cu privire la elementele de probă care vizează acest factor.

89. Al *șaselea* factor a fost rezumat de Tribunal după cum urmează: „nivelul de ocupare a forței de muncă a rămas constant [considerentul (77) al regulamentului provizoriu]”.

90. Potrivit Consiliului, această afirmație ar fi inexactă întrucât nivelul de ocupare a forței de muncă ar fi fluctuat în perioada examinată și chiar ar fi scăzut cu 6 % din anul 2007 până la sfârșitul perioadei de anchetă, astfel cum ar rezulta din cuprinsul considerentului (77) al regulamentului provizoriu, aspect confirmat în regulamentul în litigiu.

91. Cu privire la considerentul (77) al regulamentului provizoriu, afirmația Consiliului nu permite nicicum să se demonstreze vreo constatare de fapt vădit eronată din partea Tribunalului. Rezultă astfel din cuprinsul considerentului respectiv că, deși ocuparea forței de muncă a scăzut în mod cert între anul 2007 și sfârșitul perioadei de anchetă, „[î]n total, nivelul de ocupare a forței de muncă al producătorilor incluși în eșantion a rămas constant între 2005 și perioada de anchetă, la un nivel de aproximativ 9 100 de persoane. Această situație dovedește faptul că eficiența producătorilor incluși în eșantion a crescut deoarece, în aceeași perioadă, volumul producției a crescut cu 7 %”.

92. După cum s-a precizat anterior [22], Consiliul nu formulează nicio critică întemeiată pe denaturarea elementelor de probă referitoare la al *șaptelea* (productivitate în creștere cu 7 %) și la al *optulea* (salariul mediu pe angajat în creștere cu 16 %) factor, astfel cum sunt rezumați de Tribunal la punctul 59 din hotărârea atacată. Acest aspect trebuie remarcat.

93. Cu privire la *al nouălea* factor, Tribunalul a arătat că „prețurile de vânzare din industria [Uniunii] au crescut cu 21 % [considerentul (80) al regulamentului provizoriu]”.

94. Consiliul reproșează Tribunalului că a menționat o creștere care nu reflectă întreaga perioadă examinată și că a omis să ia în considerare motivele acestei creșteri și caracterul său relativ.

22 — A se vedea punctul 74 și nota de subsol 21 din prezentele concluzii.

95. Reiese în special din cuprinsul considerentului (80) al regulamentului provizoriu că „prețurile de vânzare ale producătorilor incluși în eșantion au crescut substanțial, cu 21 % între 2005 și 2007, și s-au menținut stabile în timpul perioadei de anchetă”. Indicii de creștere, reluați în tabelul cuprins în același considerent (80), sunt identici (indice 121) pentru anul 2007 și pentru perioada de anchetă în raport cu anul 2005 (indice 100), ceea ce înseamnă că Tribunalul putea să deducă în mod rezonabil din cuprinsul considerentului menționat că prețurile de vânzare au crescut astfel cu 21 %. Prin urmare, considerăm că criticile privind denaturarea formulate de Consiliu în legătură cu rezumatul acestui factor realizat de Tribunal nu pot fi admise.

96. Referitor la al *zecelea* factor, Tribunalul a rezumat considerentul (82) al regulamentului provizoriu după cum urmează: „rentabilitatea vânzărilor din industria [Uniunii] către clienți independenți, exprimată ca procentaj din vânzările nete, a crescut cu 27 % sau cu 3,3 puncte procentuale, pentru a se situa la 15,4 % în perioada de anchetă, rentabilitatea pe anul 2005 și în special pe anii 2006 și 2007 fiind de asemenea foarte ridicată”.

97. Fără a contesta exactitatea datelor reluate de Tribunal, Consiliul susține că acesta a omis să ia în considerare faptul că profiturile au fost negative între anul 2007 și sfârșitul perioadei de anchetă, precum și pentru perioada ulterioară perioadei de anchetă.

98. În ceea ce privește perioada ulterioară perioadei de anchetă, critica formulată de Consiliu este, în opinia noastră, inoperantă. Astfel, aprecierile instituțiilor examinate de Tribunal și rezumate la punctul 59 din hotărârea atacată se raportau la situația industriei Uniunii, descrisă drept „vulnerabilă” de instituțiile respective, în perioada examinată și până la sfârșitul perioadei de anchetă.

99. În ceea ce privește neluarea în considerare a scăderii profiturilor între anul 2007 și sfârșitul perioadei de anchetă, trebuie să se arate că aceasta nu a fost evidențiată în mod explicit în explicațiile furnizate de Comisie în considerentul (82) al regulamentului provizoriu, chiar dacă este adevărat că putea să rezulte din tabelul ce recapitulează datele brute cuprinse în acest considerent. În schimb, aceste explicații puneau accentul pe faptul că rentabilitatea a trecut de la 17,9 % în anul 2007 la 15,4 % în perioada de anchetă și că, între anul 2005 și perioada menționată, „rentabilitatea a crescut cu 3 puncte procentuale”. În aceste condiții, nu considerăm că pretinsa omisiune a determinat Tribunalul să denatureze elementele de probă.

100. Referitor la al *unsprezecelea* factor, Tribunalul a arătat că „randamentul investițiilor, și anume profitul exprimat în procente din valoarea contabilă netă a investițiilor, a crescut cu 10 %, sau cu 4,6 puncte procentuale, pentru a se situa la 51,7 % în perioada de anchetă, după ce a atins 85,1 % și, respectiv, 79,2 % în anii 2006 și 2007 [considerentul (82) al regulamentului provizoriu]”.

101. Potrivit Consiliului, Tribunalul s-ar limita să menționeze date care indică o tendință pozitivă, în timp ce creșterea cuprinsă între anul 2005 și sfârșitul perioadei de anchetă ar masca o scădere a randamentului investițiilor cu peste 70 %.

102. Trebuie mai întâi să se constate că randamentul investițiilor examinate în regulamentul provizoriu nu rezultă numai din cuprinsul considerentului (82) al acestuia, în care figurează un tabel unic ce reia datele economice referitoare la rentabilitatea vânzărilor și la randamentul investițiilor, ci și din explicațiile furnizate de Comisie în considerentul (83) al regulamentului provizoriu. Independent de această aproximare, apreciem că Tribunalul a făcut un rezumat fidel al datelor din tabel și al explicațiilor furnizate în cele două considerente ale regulamentului provizoriu referitoare la randamentul investițiilor.

103. Astfel, pe de o parte, considerentul (83) indică faptul că randamentul investițiilor (profit în procente din valoarea contabilă netă a investițiilor) a „crescut de la un nivel de 47 % în 2005 până la 85 % în 2006”, că a „scăzut la 79 % în 2007 și a scăzut în continuare la 52 % în perioada de anchetă. În total, randamentul investițiilor a crescut cu 4,6 puncte procentuale în timpul perioadei examinate”. Pe

de altă parte, deși este adevărat că indicele inclus în tabelul care figurează în considerentul (82) al regulamentului provizoriu arată o scădere cu 71 de puncte între anul 2006 (indice 181) și perioada de anchetă (indice 110), la fel de adevărat este că ceea ce a fost în special scos în evidență în regulamentul provizoriu era faptul că randamentul investițiilor a crescut cu 4,6 puncte procentuale în perioada examinată, ceea ce corespunde întocmai diferenței dintre anul 2005 (indice 100) și perioada de anchetă (indice 110), adică cele 10 puncte ale indicelui de asemenea evidențiate de Tribunal la punctul 59 din hotărârea atacată.

104. Prin urmare, Tribunalul nu a săvârșit, în opinia noastră, nicio denaturare a elementelor de probă referitoare la factorul legat de randamentul investițiilor.

105. După cum s-a precizat anterior [23], rezumatul celui de al *doisprezecelea* factor (fluxul de numerar net provenit din activitățile de exploatare) realizat de Tribunal nu face obiectul niciunei critici privind denaturarea din partea Consiliului. Acest aspect trebuie, așadar, remarcat.

106. În sfârșit, Tribunalul a prezentat al *treisprezecelea* factor după cum urmează: „investițiile anuale ale industriei [Uniunii] au crescut cu 185 % pentru a se situa la 284 de milioane de euro în perioada de anchetă [considerentul (85) al regulamentului provizoriu]”.

107. Consiliul precizează că acest indicator pozitiv, a cărui exactitate nu o contestă, ar fi trebuit relativizat de Tribunal având în vedere „faptele” menționate în considerentul (86) al regulamentului provizoriu în cuprinsul căruia nu există niciun indiciu că ele au fost luate în considerare.

108. În această privință, avem îndoieli că critica formulată de Consiliu este întemeiată într-adevăr pe o denaturare a elementelor de probă. Considerentul (86) al regulamentului provizoriu nu conține astfel deloc fapte sau date economice, ci menționează aprecieri efectuate de Comisie cu privire la nivelul scăzut al investițiilor industriei anterior perioadei examinate și cu privire la faptul că investițiile în această perioadă nu au fost realizate pentru a crește capacitățile de producție. În mod util și în orice caz, trebuie să se rețină, în această etapă, că Tribunalul a examinat, în esență, aceste aprecieri la punctele 64 și 65 din hotărârea atacată.

109. Prin urmare, rezumatul, reprodus la punctul 59 din hotărârea atacată, pe care Tribunalul l-a întocmit cu privire la cele 13 elemente de probă reținute de instituții, nu este viciat de nicio denaturare a acestor elemente.

110. În ceea ce privește critica formulată de Consiliu potrivit căreia Tribunalul ar fi omis să ia în considerare doi factori suplimentari pe care s-ar fi întemeiat instituțiile, și anume importanța marjei de dumping și redresarea industriei Uniunii în urma practicilor de dumping anterioare, menționați în considerentul (87) al regulamentului provizoriu, considerăm că aceasta este inoperantă. Astfel, deși acest considerent nu conține date economice specifice, ci prezintă mai mult aprecieri factuale, acestea au fost examinate de Tribunal la punctele 64 și 65 din hotărârea atacată. Prin urmare, Consiliul nu poate pretinde că aceste aprecieri factuale au fost omise în hotărârea atacată.

111. În ceea ce privește tocmai examinarea acestor aprecieri de către Tribunal, ArcelorMittal și alții consideră că Tribunalul a interpretat în mod incomplet și incorect considerentul (87) al regulamentului provizoriu.

112. Or, aceste critici urmăresc să învestească Curtea cu sarcina de a efectua o nouă apreciere a faptelor, fără a identifica o constatare vădit inexactă a faptelor pe care ar fi efectuat-o Tribunalul, aspect care excede controlului efectuat de Curte în cadrul recursului [24].

23 — A se vedea punctul 74 și nota de subsol 21 din prezentele concluzii.

24 — În ceea ce privește limitele controlului Curții în cadrul recursului, a se vedea în special Hotărârea Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctul 65 și jurisprudența citată).

113. În lumina acestor considerații, reproșul adresat Tribunalului de a fi substituit aprecierea instituțiilor privind datele economice cu propria apreciere nu se întemeiază pe nicio critică mai exactă. În definitiv, Tribunalul s-a limitat, în opinia noastră, să verifice dacă elementele de probă reținute de instituții erau de natură să susțină concluziile desprinse din acestea.

114. În această privință, trebuie adăugat că recurentele nu contestă fragmentul de la punctul 61 din hotărârea atacată în care Tribunalul a luat în considerare împrejurarea menționată de Consiliu potrivit căreia industria Uniunii pierduse puncte din cotele de piață în perioada examinată, apreciind că această împrejurare nu era susținută de concluzia privind starea de vulnerabilitate a industriei respective la sfârșitul perioadei de anchetă, în măsura în care ea trebuia analizată în contextul faptului că industria Uniunii dispunea de o cotă de piață importantă în perioada de anchetă, și anume 63,6 %, și că volumul vânzărilor sale crescuse semnificativ în perioada examinată.

115. Pentru toate aceste considerații, propunem respingerea primului motiv de recurs al Consiliului și a primului aspect al celui de al treilea motiv de recurs al ArcelorMittal și alții.

B – *Cu privire la al doilea motiv de recurs al Consiliului și la primul motiv de recurs al ArcelorMittal și alții, întemeiate pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază*

1. Rezumatul argumentelor părților

116. Consiliul și ArcelorMittal și alții reproșează Tribunalului că a statuat la punctele 63 și 69 din hotărârea atacată că deteriorarea contextului economic constatată de instituțiile Uniunii se întemeia pe o eroare de drept întrucât, potrivit articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază, factori precum scăderea cererii nu trebuie să fie atribuiți importurilor care fac obiectul unui dumping.

117. În această privință, părțile la recurs susțin că Tribunalul a interpretat greșit articolul (3) alineatul (7) menționat și că s-a întemeiat în mod eronat pe Hotărârea Comisia/NTN și Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). Astfel, în timp ce, în cadrul cauzei Comisia/NTN și Koyo Seiko, instituțiile Uniunii s-ar fi întemeiat pe existența unei recesiuni economice pentru a examina un prejudiciu pentru industria Uniunii, în prezenta cauză, acestea nu ar fi invocat existența unei astfel de recesiuni pentru a susține constatarea unui pericol de prejudiciu. În plus, acestea nici nu ar fi atribuit efectele unei recesiuni economice importurilor care fac obiectul unui dumping, astfel cum susține și Republica Italiană în memoriul său în intervenție. Dimpotrivă, instituțiile ar fi constatat că o cerere excepțional de mare a mascat efectul prejudiciabil real al importurilor care fac obiectul unui dumping și că aceste efecte ar deveni evidente dacă cererea ar reveni la niveluri normale.

118. În opinia recurentelor, scăderea cererii era previzibilă întrucât consumul nu putea să se mențină o perioadă îndelungată la acest nivel excepțional și neobișnuit din punct de vedere istoric. Or, Tribunalul nu ar fi examinat această concluzie.

119. Comisia susține că eroarea juridică fundamentală pe care Tribunalul a săvârșit-o în hotărârea atacată constă în faptul că a confundat în mod greșit analiza pericolului de prejudiciu cu cea a legăturii de cauzalitate, deși regulamentul de bază distinge în mod clar între aceste două noțiuni.

120. Astfel, potrivit instituției menționate, în analiza pericolului de prejudiciu, scăderea cererii ar trebui considerată un fapt obiectiv sau un cadru de referință în care sunt evaluate existența prejudiciului sau pericolul de prejudiciu. Comisia subliniază, în această privință, că scăderea cererii nu este unul dintre factorii de prejudiciu menționați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază. Ar fi logic să se

constate că o scădere a consumului poate conduce la o situație în care industria Uniunii se va afla într-o poziție mai nefavorabilă decât dacă consumul ar rămâne constant sau ar crește. Cu alte cuvinte, industria Uniunii ar putea fi expusă unui pericol de prejudiciu atunci când se așteaptă o scădere a consumului într-un viitor foarte apropiat.

121. În schimb, în cadrul examinării legăturii de cauzalitate, scăderea cererii pentru produsul în cauză ar avea un rol opus. Potrivit regulamentului de bază, analiza legăturii de cauzalitate s-ar efectua în două etape succesive. Mai întâi, s-ar efectua o „analiză de atribuire" între creșterea importurilor care fac obiectul unui dumping și prejudiciu sau pericolul de prejudiciu. În continuare, dacă se stabilește cu titlu provizoriu o legătură de cauzalitate, se trece la a doua etapă, și anume la o analiză de „neatribuire" prin care autoritatea însărcinată cu ancheta ar evalua dacă unul dintre factorii enumerați la articolul 3 alineatul (7) din regulamentul de bază (printre care se numără scăderea cererii) are, în sine, o importanță ce ar putea rupe legătura de cauzalitate stabilită provizoriu. Cu alte cuvinte, ar trebui ca acest factor să constituie o cauză a prejudiciului sau a riscului de prejudiciu mai importantă decât importurile care fac obiectul unui dumping.

122. Potrivit Comisiei, Tribunalul a utilizat scăderea cererii ca pe un factor negativ la evaluarea riscului de prejudiciu, deși acest factor poate avea un rol numai în a doua etapă a evaluării, în doi timpi, a legăturii de cauzalitate.

123. Hubei susține în replică faptul că Tribunalul a statuat în mod întemeiat că scăderea așteptată a cererii comunitare nu putea fi luată în considerare la evaluarea pericolului de prejudiciu. Efectele unei astfel de scăderi a cererii, care nu poate fi limitată la situațiile de recesiune economică, nu trebuie, potrivit articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază, să fie atribuite importurilor care fac obiectul unui dumping și, prin urmare, nu pot fi utilizate pentru a susține concluzia că există un pericol de prejudiciu, astfel cum ar rezulta acesta din jurisprudența Curții.

124. Or, în considerentul (48) al regulamentului în litigiu, Consiliul ar fi arătat, în esență, că, dacă condițiile economice s-ar deteriora, iar nivelul cererii în Uniune ar scădea, atunci pericolul de prejudiciu s-ar realiza. În consecință, Consiliul ar fi atribuit cel puțin o parte din pretinsul pericol de prejudiciu acestei scăderi așteptate a cererii. Potrivit Hubei, tocmai acesta este tipul de factor extern care nu poate constitui un fundament pentru o evaluare a riscului de prejudiciu, astfel cum rezultă în mod clar din articolul 3 alineatul (7) din regulamentul de bază.

125. În orice caz, Hubei susține că Tribunalul a examinat numeroși alți factori pentru a constata eroarea vădită de apreciere săvârșită de instituții în ceea ce privește vulnerabilitatea industriei Uniunii și pericolul de prejudiciu. Prin urmare, eventuala eroare de drept referitoare la scăderea cererii nu ar determina anularea hotărârii atacate.

2. Analiză

126. Aceste motive de recurs privesc eroarea de drept care ar fi fost săvârșită de Tribunal la punctele 63 și 69 din hotărârea atacată.

127. Punctul 63 din hotărârea menționată se încadrează în considerațiile Tribunalului referitoare la situația de vulnerabilitate a industriei Uniunii la sfârșitul perioadei de anchetă. În acest sens, Tribunalul a respins o serie de argumente invocate de instituții în legătură cu efectele deteriorării contextului economic asupra acestei industrii.

128. Astfel, Tribunalul a statuat că, „în ceea ce privește împrejurarea invocată de instituții potrivit căreia industria [Uniunii] ar fi expusă efectelor potențial prejudiciabile care rezultă din importuri care fac obiectul unui dumping în cazul în care tendința economică s-ar inversa [considerentul (89) al regulamentului provizoriu, confirmat de Consiliu în considerentul (47) al regulamentului atacat],

aceasta ar permite să se stabilească, dacă este cazul, o situație de vulnerabilitate în viitor. Împrejurarea respectivă este, așadar, inoperantă pentru a se concluziona că industria [Uniunii] se afla într-o situație vulnerabilă la sfârșitul perioadei de anchetă. Această afirmație este valabilă și referitor la elementele invocate de Consiliu în înscrisurile sale depuse la Tribunal, privind datele economice ulterioare perioadei de anchetă, și referitor la concluziile pe care Consiliul le deduce din acestea cu privire la degradarea situației industriei [Uniunii]". În plus, Tribunalul a subliniat, făcând trimitere în special la Hotărârea Comisia/NTN și Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punctul 43), că „împrejurarea invocată de instituții referitoare la deteriorarea contextului economic a fost deja considerată de instanțele Uniunii ca fiind întemeiată pe o eroare de drept, întrucât regulamentul de bază prevede expres, în partea referitoare la analiza prejudiciului, că factori precum scăderea cererii nu trebuie să fie atribuiți importurilor care fac obiectul unui dumping […]".

129. Punctul 69 din hotărârea atacată se înscrie, la rândul lui, în contextul examinării existenței unui pericol de prejudiciu reținute de instituții în legătură cu utilizarea unor date ulterioare perioadei de anchetă. Tribunalul reamintește la punctul respectiv, pe de o parte, că datele menționate „confirmă previziunea instituțiilor cu privire la scăderea pieței [Uniunii]" și reține, pe de altă parte, că „în special, elementele prezentate în considerentul (51) al regulamentului [în litigiu] arată că consumul [în Uniune] a scăzut cu 27,7 % între sfârșitul perioadei de anchetă, și anume 30 iunie 2008, și luna martie 2009". Cu toate acestea, Tribunalul subliniază, făcând trimitere la punctul 63 din hotărârea atacată, că „factori de prejudiciu precum scăderea cererii nu trebuie să fie atribuiți importurilor care fac obiectul unui dumping".

130. Trebuie amintit, aspect care nu este contestat, că articolul 3 alineatul (7) prima teză din regulamentul de bază precizează că factorii cunoscuți, alții decât importurile care fac obiectul unui dumping, care aduc un prejudiciu industriei Uniunii, se analizează de așa manieră încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping. Printre acești alți factori, enumerați în mod neexhaustiv la articolul 3 alineatul (7) a doua teză din regulamentul de bază, se află și scăderea cererii.

131. Prin urmare, instituțiile au obligația să examineze dacă prejudiciul pe care intenționează să îl rețină decurge efectiv din importurile care fac obiectul unui dumping și să înlăture orice prejudiciu care decurge din alți factori [25] precum scăderea cererii sau, mai general, recesiunea din industrie [26].

132. În Hotărârea Comisia/NTN și Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punctul 43), Curtea a confirmat aprecierea Tribunalului, efectuată la punctele 98 și 99 din Hotărârea NTN Corporation și Koyo Seiko/Consiliul (T-163/94 și T-165/94, EU:T:1995:83), potrivit căreia interdicția de a atribui importurilor care fac obiectul unui dumping efectele negative ale altor factori precum scăderea cererii se impune și în contextul analizei pericolului de prejudiciu.

133. Prin urmare, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a reamintit acest principiu la punctele 63 și 69 din hotărârea atacată.

134. Cu toate acestea, părțile la recursuri susțin că în mod greșit Tribunalul a considerat că instituțiile ar fi atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping prejudiciul rezultat din scăderea cererii. Scăderea iminentă a cererii ar fi fost luată în considerare numai ca o împrejurare în raport cu care ar trebui examinat riscul de prejudiciu.

135. Presupunând chiar că situația s-ar prezenta astfel, apreciem că un asemenea motiv este inoperant.

25 — A se vedea în acest sens în special Hotărârile Transnational Company „Kazchrome" și ENRC Marketing/Consiliul (C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 23) și TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 35).

26 — A se vedea Hotărârea Comisia/NTN și Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punctul 43), în care Curtea a asimilat cele două expresii.

136. Astfel, în ceea ce privește punctul 63 din hotărârea atacată, aprecierea instituțiilor referitoare la situația de vulnerabilitate a industriei Uniunii a fost în principal infirmată de Tribunal pe baza examinării factorilor enumerați la punctul 59 din hotărârea atacată. Scăderea viitoare sau previzibilă a cererii pentru perioada ulterioară perioadei de anchetă nu ar putea în orice caz să susțină constatarea că industria Uniunii se afla într-o situație de vulnerabilitate la sfârșitul perioadei de anchetă, astfel cum, în esență, a statuat în mod corect Tribunalul la punctul 63 prima și a doua frază din hotărârea atacată.

137. Referitor la punctul 69 din hotărârea atacată, luarea în considerare a scăderii viitoare a cererii nu poate, în sine, permite instituțiilor să constate existența unui pericol de prejudiciu important, în sensul articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, cauzată de importurile care fac obiectul unui dumping. În orice caz, reiese în special din cuprinsul punctelor 72, 83 și 87 din hotărârea atacată, care privesc, după cum se va analiza în continuare, examinarea factorilor reținuți de instituții pentru a constata existența unui astfel de pericol, că Tribunalul nu a ignorat împrejurarea scăderii cererii în Uniune după perioada de anchetă, pe care aceste instituții au luat-o în considerare.

138. Prin urmare, propunem respingerea motivelor de recurs întemeiate pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază.

C – *Cu privire la al treilea motiv de recurs al Consiliului și cu privire la al doilea motiv și la al doilea aspect al celui de al treilea motiv de recurs al ArcelorMittal și alții, întemeiate pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (9) și a articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de bază și pe erori în legătură cu examinarea factorilor referitori la pericolul de prejudiciu*

1. Rezumatul argumentelor părților

139. Consiliul susține că în mod greșit Tribunalul ar fi reținut la punctul 92 din hotărârea atacată că instituțiile au săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când au constatat existența unui pericol de prejudiciu în speță.

140. Chiar dacă Consiliul admite că analiza unui pericol de prejudiciu trebuie să se întemeieze pe fapte și pe iminența unei schimbări a împrejurărilor, această analiză ar fi în mod necesar prospectivă. Prin urmare, instituțiile s-ar putea înșela cu privire la viitor fără a săvârși o eroare de drept în exercitarea competenței lor de evaluare a unor situații economice complexe. Potrivit Consiliului, ar fi esențial să se acorde o marjă largă de apreciere autorităților competente însărcinate cu evaluarea complexă a unor evenimente viitoare în contextul politicii de protecție comercială.

141. Consiliul reamintește că examinarea factorilor specifici prevăzuți la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază a evidențiat o „situație mixtă” în ceea ce privește existența unui pericol de prejudiciu. Ținând seama de redactarea precisă a acestei dispoziții și de puterea largă de apreciere de care ar dispune instituțiile Uniunii în privința chestiunilor de protecție comercială, ele ar fi abilitate să utilizeze această putere pentru a constata existența unui pericol de prejudiciu.

142. Consiliul precizează că instituțiile, având în vedere tocmai caracterul „mixt” al situației la sfârșitul perioadei de anchetă, au continuat în acest caz în mod neobișnuit, dar în interesul unei bune administrări, să supravegheze situația pieței Uniunii în perioada ulterioară încheierii perioadei de anchetă, concentrându-și atenția asupra schimbării unor împrejurări și asupra principalilor indicatori economici.

143. Prin urmare, instituțiile nu s-ar fi înșelat cu privire la viitor. Astfel, Consiliul subliniază că datele referitoare la perioada ulterioară perioadei de anchetă ar arăta că piața începuse să scadă, ceea ce ar constitui un element determinant în constatarea existenței unui pericol de prejudiciu la data la care a fost efectuată evaluarea. Consumul Uniunii ar fi început să scadă în mod semnificativ și mai rapid decât s-a anticipat în regulamentul provizoriu, din moment ce acesta ar fi scăzut cu aproape 30 % de la sfârșitul perioadei de anchetă și până în martie 2009. În plus, datele referitoare la perioada ulterioară perioadei de anchetă ar confirma că cota de piață a importurilor care fac obiectul unui dumping originare din China era în creștere. Cota de piață a importurilor care fac obiectul unui dumping originare din China ar fi crescut cu aproape 18 %, ceea ce ar confirma previziunile cuprinse în regulamentul provizoriu. În sfârșit și mai ales, producția industriei Uniunii, nivelul de utilizare a capacității societăților incluse în eșantion, vânzările pe piața Uniunii, precum și rentabilitatea ar fi scăzut semnificativ în perioada ulterioară perioadei de anchetă.

144. Prin urmare, Consiliul consideră că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a constatat, la punctul 91 din hotărârea atacată, incoerențe și lacune în evaluarea globală, efectuată în regulamentul în litigiu, a factorilor prevăzuți la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază.

145. ArcelorMittal și alții consideră că Tribunalul a încălcat atât articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, cât și articolul 6 alineatul (1) din același regulament, prin faptul că și-a întemeiat raționamentul pe incoerențele dintre datele ulterioare perioadei de anchetă și cele colectate în această perioadă. Chiar în contextul examinării unui pericol de prejudiciu, utilizarea unor astfel de date ulterioare perioadei de anchetă nu ar fi fiabilă întrucât acestea ar reflecta comportamentul producătorilor interesați după inițierea procedurii antidumping. Astfel de date ar trebui să fie utilizate numai dacă ele demonstrează că instituirea unor taxe antidumping ar fi în mod vădit inadecvată. Or, situația nu s-ar prezenta astfel.

146. În aceste condiții, ArcelorMittal și alții consideră că nu era necesar să se stabilească dacă Consiliul era abilitat să analizeze datele ulterioare perioadei de anchetă. Astfel, ar fi lipsit de importanță faptul că aceste date confirmă previziunile făcute de Comisie în regulamentul provizoriu pe baza datelor din perioada de anchetă. Prin urmare, chiar dacă Consiliul a concluzionat în mod greșit că datele ulterioare perioadei de anchetă confirmau concluziile din regulamentul provizoriu, această eroare nu putea să determine anularea regulamentului în litigiu.

147. În plus, ArcelorMittal și alții susțin că Tribunalul a săvârșit o serie de erori de drept atunci când a examinat factorii prevăzuți la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază și reținuți de instituțiile Uniunii pentru a constata un pericol de prejudiciu.

148. Aceste critici afectează cei trei factori luați în considerare de instituții și examinați de Tribunal la punctele 72-90 din hotărârea atacată. Ele vor fi prezentate mai detaliat în cadrul examinării fiecăruia dintre factorii în discuție (a se vedea punctele 199, 219 și, respectiv, 238 din prezentele concluzii).

149. Hubei susține cu titlu principal că aceste motive sunt inadmisibile. Pe de o parte, prin faptul că reproșează Tribunalului că a examinat date ulterioare perioadei de anchetă, recurentele ar urmări să introducă un motiv nou care să extindă obiectul litigiului în primă instanță. Pe de altă parte, în ceea ce privește criticile formulate de ArcelorMittal și alții în legătură cu examinarea factorilor prevăzuți la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază efectuată de Tribunal, acestea ar urmări să conteste aprecierea faptelor efectuată de prima instanță, aspect care excede controlului efectuat de Curte în cadrul recursului.

150. Cu titlu subsidiar, Hubei susține că aceste motive sunt nefondate. În primul rând, Hubei precizează că analiza pericolului de prejudiciu nu impune instituțiilor să evalueze evenimente viitoare. Articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază ar prevedea în mod clar că analiza trebuie să se întemeieze pe fapte, „nu doar pe presupuneri, conjuncturi sau posibilități îndepărtate”. În această

privință, Hubei subliniază că Consiliul recunoaște că analiza instituțiilor a scos la iveală cel mult o „situație mixtă” cu privire la existența unui pericol de prejudiciu. Or, nu s-ar fi dovedit că Tribunalul a denaturat în mod vădit elementele de probă care i-au fost prezentate sau că acesta a săvârșit o eroare de drept.

151. În continuare, Hubei apreciază că Tribunalul avea pe deplin competența să verifice datele ulterioare perioadei de anchetă întrucât aceste date au fost invocate și utilizate de instituții, altfel deciziile instituțiilor ar fi scoase din sfera controlului jurisdicțional. După cum s-ar prezenta situația în speță, aceste date sunt intrinsec legate de aprecierea globală a unui pericol de prejudiciu și nu pot fi disociate de această analiză din moment ce ele demonstrează că instituirea unei taxe antidumping este vădit inadecvată.

152. Pe de altă parte, Hubei susține că instituțiile nu pot pur și simplu să confirme previziunile făcute într-un regulament provizoriu, pentru motivul că acestea erau corecte la data la care a fost adoptat regulamentul respectiv. Ele sunt obligate să verifice dacă aceste previziuni sunt întotdeauna corecte la momentul adoptării regulamentului definitiv, având în vedere informațiile suplimentare disponibile și argumentele prezentate în perioada ulterioară anchetei.

153. În sfârșit, Hubei consideră că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a examinat factorii enumerați la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază. În special, Hubei reamintește că, având în vedere datele ulterioare perioadei de anchetă, o creștere cu 0,7 % a importurilor din China nu ar fi putut fi calificată drept creștere „substanțială” în sensul acestui articol.

2. Analiză

154. Două probleme esențiale se află în centrul acestor motive invocate de părțile la recursuri.

155. Pe de o parte, este vorba despre a verifica dacă în mod întemeiat Tribunalul a controlat legalitatea constatărilor referitoare la pericolul de prejudiciu în ceea ce privește datele relevante din perioada ulterioară perioadei de anchetă. Pe de altă parte și în ipoteza în care răspunsul este pozitiv, va trebui să se stabilească dacă Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a verificat aprecierea instituțiilor cu privire la examinarea celor patru factori enumerați la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază.

156. În opinia noastră, mai întâi, trebuie înlăturate cauzele de inadmisibilitate invocate de Hubei în legătură cu aceste motive.

a) Cu privire la cauzele de inadmisibilitate invocate de Hubei

157. Amintim că Hubei invocă, în primul rând, noutatea motivului întemeiat pe o eroare de drept în ceea ce privește luarea în considerare de către Tribunal a datelor ulterioare perioadei de anchetă pentru a aprecia legalitatea concluziei instituțiilor referitoare la existența unui pericol de prejudiciu.

158. În cadrul recursului, competența Curții este limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața primei instanțe. Prin urmare, Curtea are doar competența de a cerceta dacă argumentația cuprinsă în recurs identifică o eroare de drept care viciază hotărârea atacată [27].

27 — A se vedea în special Hotărârile Comisia/Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, punctul 49) și Consiliul/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 40).

159. În speță, Tribunalul a luat în considerare datele ulterioare perioadei de anchetă pentru a răspunde criticii Hubei întemeiate, în primă instanță, pe contradicțiile existente între concluzia instituțiilor și datele economice relevante. Întrucât Tribunalul a admis motivul dezbătut în fața sa ținând cont de datele respective, iar această apreciere afectează recurentele, acestea din urmă sunt obligatoriu îndreptățite, în opinia noastră, să critice temeinicia soluției reținute de Tribunal.

160. În al doilea rând, Hubei susține că criticile ArcelorMittal și alții îndreptate împotriva examinării celor patru factori prevăzuți la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază efectuate de Tribunal sunt inadmisibile, întrucât acestea ar urmări exclusiv să solicite o nouă apreciere a faptelor de către Curte.

161. Fără a fi necesar, în această etapă, să analizăm argumentele prezentate de ArcelorMittal și alții, este evident, pe de o parte, că obiecția formulată de Hubei ar putea cel mult să conducă la constatarea unei inadmisibilități parțiale a motivelor de recurs invocate de acestea deduse examinării. Pe de altă parte, întrucât competența Curții în cadrul recursului este limitată la chestiunile de drept, criticile formulate de ArcelorMittal și alții trebuie examinate numai sub rezerva unei astfel de calificări.

162. Întrucât cauzele de inadmisibilitate invocate de Hubei sunt înlăturate, este necesar să se verifice mai întâi dacă, astfel cum susțin recurentele, Tribunalul a încălcat articolul 3 alineatul (9) și articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de bază atunci când a luat în considerare datele ulterioare perioadei de anchetă pentru a controla legalitatea constatării instituțiilor potrivit căreia exista un pericol de prejudiciu la sfârșitul perioadei de anchetă.

b) Cu privire la luarea în considerare de către Tribunal a unor date ulterioare perioadei de anchetă pentru a controla legalitatea existenței unui pericol de prejudiciu

163. Pentru a examina această critică, este necesar, în primul rând, să reamintim specificitățile referitoare la constatarea unui pericol de prejudiciu efectuată de instituții.

164. Astfel cum s-a indicat deja, în cadrul pericolului de prejudiciu, materialitatea prejudiciului, prin definiție, nu este (încă) realizată.

165. Prin urmare, după cum admite Consiliul, constatarea existenței unui pericol de prejudiciu necesită nu doar stabilirea faptelor, ci și o analiză a probabilității ca evenimente viitoare [previzibile și iminente, potrivit articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază] să aibă loc, creând o situație în care prejudiciul s-ar materializa fără adoptarea unor măsuri antidumping. De exemplu, pentru a stabili existența unui pericol de prejudiciu, instituțiile sunt chemate să examineze dacă există o rată semnificativă de creștere a importurilor care fac obiectul unui dumping pe piața Uniunii „care denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a importurilor” [articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (a) din regulamentul de bază].

166. Este evident că o astfel de analiză prospectivă include o serie de incertitudini cu privire la survenirea unor evenimente viitoare, dar implică și riscul de a expune operatorii economici din țări terțe unor măsuri arbitrare de natură pur protecționistă [28].

28 — A se vedea în special, cu privire la acest subiect, Soprano R., „The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade”, în *The Journal of World Investment & Trade*, nr. 1, 2010, p. 9.

167. Deși în general incertitudinile pot fi, în opinia noastră, tolerate având în vedere marja de apreciere de care beneficiază instituțiile, Curtea a statuat deja, în ceea ce privește controlul concentrărilor, domeniu în care analiza prospectivă este necesară, că o astfel de analiză trebuie efectuată cu „mare atenție”, tocmai pentru că este vorba despre a anticipa evenimentele care vor avea loc în viitor, potrivit unei probabilități mai ridicate sau mai reduse, dacă nu se adoptă nicio decizie de interzicere a concentrării plănuite [29].

168. În opinia noastră, în acest context trebuie înțeleasă, în speță, luarea în considerare de către instituții a datelor ulterioare perioadei de anchetă. Astfel, era vorba despre a aprecia dacă, la momentul adoptării regulamentului în litigiu, se confirmau sau nu se confirmau previziunile cuprinse în regulamentul provizoriu referitoare la probabilitatea survenirii unor evenimente care să determine trecerea de la un pericol de prejudiciu la prejudiciu în cazul în care nu se adopta nicio măsură de protecție.

169. Această verificare presupunea luarea în considerare a datelor ulterioare perioadei de anchetă, astfel încât instituțiile să nu se întemeieze numai pe previziuni bazate pe date economice anterioare mai vechi de un an la data adoptării regulamentului în litigiu [30].

170. Aceasta reiese de altfel, în esență, din cuprinsul considerentului (57) al regulamentului în litigiu, potrivit căruia Consiliul a arătat că, în contextul unui pericol de prejudiciu, autoritatea responsabilă cu ancheta „are dreptul să verifice dacă evenimentele care au loc după sfârșitul [perioadei de anchetă] confirmă constatările din etapa provizorie conform cărora există o amenințare cu prejudiciu”.

171. Considerăm că această abordare este pe deplin legală și adecvată.

172. În ceea ce privește legalitatea, este adevărat că articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de bază, care se referă la ancheta privind dumpingul și prejudiciul, prevede că „informațiile referitoare la o perioadă posterioară perioadei desfășurării anchetei nu se iau în mod normal în considerare”.

173. Astfel cum menționează ArcelorMittal și alții, norma de la articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de bază, potrivit căreia datele ulterioare perioadei de anchetă nu se iau în mod normal în considerare, urmărește să garanteze că rezultatele anchetei sunt reprezentative și fiabile, asigurând ca elementele pe care se întemeiază stabilirea dumpingului și a prejudiciului să nu fie influențate de comportamentul producătorilor interesați în urma deschiderii procedurii antidumping [31].

174. Cu toate acestea, în opinia noastră, astfel cum a statuat Tribunalul, în esență, în unele cazuri, utilizând adverbul „în mod normal”, articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de bază permite instituțiilor să ia în considerare datele din perioada ulterioară perioadei de anchetă și chiar impune examinarea unor astfel de date atunci când acestea pot dezvălui noi evoluții care fac vădit inadecvată propunerea de instituire a unei taxe antidumping [32].

29 — A se vedea Hotărârea Comisia/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punctul 42).

30 — Reamintim că sfârșitul perioadei de anchetă a fost stabilit la 30 iunie 2008, în timp ce regulamentul în litigiu a fost adoptat la 24 septembrie 2009.

31 — A se vedea în special în acest sens Hotărârile Nanjing Metalink/Consiliul (T-138/02, EU:T:2006:343, punctul 59) și Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul (T-192/08, EU:T:2011:619, punctul 223).

32 — A se vedea în special în acest sens Hotărârile Sinochem Heilongjiang/Consiliul (T-161/94, EU:T:1996:101, punctul 88), Nanjing Metalink/Consiliul (T-138/02, EU:T:2006:343, punctul 61) și HEG și Graphite India/Consiliul (T-462/04, EU:T:2008:586, punctul 67).

175. În speță, în măsura în care, pe de o parte, examinarea pericolului de prejudiciu implică o analiză de natură prospectivă și, pe de altă parte, existența unui astfel de pericol, la fel ca existența prejudiciului actual, trebuie să poată fi stabilită la momentul la care este adoptată o măsură de protecție (provizorie sau definitivă) [33], apreciem că le revine instituțiilor sarcina să verifice dacă, la momentul adoptării unei taxe antidumping definitive, previziunile care rezultă din analiza efectuată în regulamentul provizoriu se confirmă și pot justifica instituirea acestei taxe antidumping definitive.

176. În această perspectivă și în contextul pericolului de prejudiciu, instituțiile sunt, prin urmare, în opinia noastră, nu doar abilitate, ci puternic încurajate să ia în considerare datele ulterioare perioadei de anchetă.

177. În acest cadru, instituțiile trebuie să fie autorizate să examineze dacă astfel de date sunt suficient de reprezentative și de fiabile și, dacă situația nu se prezintă astfel, să explice motivele care le determină să aibă îndoieli și, dacă este cazul, să le înlăture în tot sau în parte.

178. În speță, nu reiese din dosar că instituțiile au exprimat îndoieli cu privire la reprezentativitatea și la fiabilitatea datelor ulterioare perioadei de anchetă, pe care s-au bazat.

179. Odată ce instituțiile au luat în mod legal în considerare date ulterioare perioadei de anchetă, pe care le-au considerat reprezentative și fiabile, aspect care nu a fost contestat, Tribunalul nu poate fi criticat pentru că a verificat dacă aceste instituții au considerat în mod întemeiat că datele menționate confirmau previziunile efectuate în regulamentul provizoriu cu privire la existența unui pericol de prejudiciu.

180. Astfel, contrar a ceea ce recurentele par să sugereze, utilizarea de către instituții a datelor ulterioare perioadei de anchetă nu poate fi exclusă de la controlul jurisdicțional al Tribunalului. În special, după cum am subliniat deja la punctul 64 de mai sus, acest control trebuie să includă controlul interpretării datelor economice de către instituții, care cuprinde obligația de a verifica exactitatea elementelor de probă pe care instituțiile le-au reținut, fiabilitatea și coerența lor, dar și dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor relevante care trebuie luate în considerare pentru a aprecia o situație complexă și dacă sunt de natură să susțină concluziile deduse din acestea.

181. Considerăm că un astfel de control este cu atât mai necesar cu cât este vorba despre analiza prospectivă impusă de examinarea existenței unui pericol de prejudiciu [34].

182. Recunoaștem, astfel cum susține Consiliul, că instituțiile se pot înșela cu privire la viitor, fără a săvârși în mod necesar erori de drept sau o eroare vădită de apreciere.

183. Totuși, începând din momentul în care aceste instituții iau în considerare, în mod întemeiat, elemente ulterioare perioadei de anchetă pentru a stabili existența unui pericol de prejudiciu și pentru a impune o taxă antidumping definitivă, Tribunalul trebuie să se poată asigura că astfel de elemente sunt, corespunzător cerințelor legale, apte să confirme previziunile care au determinat Comisia să adopte măsuri de protecție provizorii.

184. Prin urmare, în cazul în care Consiliul trebuie să adopte un regulament de instituire a unei taxe antidumping definitive, nu considerăm că, în cazul în care elementele ulterioare perioadei de anchetă nu confirmă analiza prospectivă efectuată de Comisie în cadrul regulamentului provizoriu, Consiliul este totuși abilitat, astfel cum pretinde, să recurgă la marja sa de apreciere pentru a constata existența unui pericol de prejudiciu și să adopte o taxă antidumping definitivă.

33 — A se vedea în special în acest sens Hotărârile Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon și alții/Consiliul (C-121/86, EU:C:1989:596, punctele 34 și 35) și Industrie des poudres sphériques/Consiliul (C-458/98 P, EU:C:2000:531, punctul 90).

34 — A se vedea prin analogie cu analiza prospectivă în materie de control al operațiunilor de concentrare, Hotărârile Comisia/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punctul 39) și Éditions Odile Jacob/Comisia (T-471/11, EU:T:2014:739, punctul 136).

185. Această convingere se bazează pe o serie de considerații.

186. În primul rând, astfel cum s-a precizat deja la punctul 173 de mai sus, existența unui pericol de prejudiciu, la fel ca existența prejudiciului actual trebuie să poată fi stabilită în momentul în care este adoptată o măsură de protecție, indiferent dacă aceasta este provizorie sau definitivă. Dacă elementele de probă nu permit confirmarea previziunilor inițiale ale Comisiei, producerea unui prejudiciu important pare să se îndepărteze și considerăm că nu este justificată impunerea unor taxe antidumping definitive.

187. În al doilea rând, trebuie amintit că articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază impune ca constatarea unui pericol de prejudiciu important să se bazeze pe fapte și nu doar pe presupuneri, pe conjuncturi sau pe posibilități îndepărtate, iar modificarea condițiilor care ar crea o situație în care dumpingul ar cauza un prejudiciu trebuie să fie previzibilă în mod clar și iminentă.

188. În sfârșit, în al treilea rând, a accepta teza Consiliului ar însemna, *in fine*, să se acorde instituțiilor dreptul de a adopta măsuri de protecție arbitrare, pur protecționiste. Or, regulamentul de bază nu interzice în sine dumpingul, ci numai dumpingul care creează sau amenință să creeze un prejudiciu important industriei Uniunii. Prin urmare, considerăm că dacă elementele de probă nu permit să se constate cu un grad de probabilitate suficient de ridicat existența unui pericol de prejudiciu important, instituțiile, chiar în etapa adoptării regulamentului antidumping definitiv, trebuie pur și simplu să stabilească consecințele și să se abțină să adopte măsurile de protecție definitive avute în vedere inițial.

189. În aceste condiții, considerăm că Tribunalul nu a încălcat nici articolul 3 alineatul (9), nici articolul 6 alineatul (1) din regulamentul de bază atunci când a luat în considerare date ulterioare perioadei de anchetă pentru a controla legalitatea constatării efectuate de instituții cu privire la existența unui pericol de prejudiciu, pe care aceste instituții le-au luat ele însele în considerare în regulamentul în litigiu.

190. Acum trebuie să se examineze dacă, astfel cum afirmă ArcelorMittal și alții, Tribunalul a săvârșit erori de drept verificând aprecierea instituțiilor referitoare la examinarea a patru factori enumerați la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază.

c) Cu privire la erorile de drept pe care Tribunalul le-ar fi săvârșit la momentul controlului aprecierii efectuate de instituții referitoare la examinarea a patru factori enumerați la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază

191. Articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf din regulamentul de bază enumeră patru factori care nu sunt exhaustivi, pe care instituțiile trebuie să îi examineze pentru a stabili existența unui pericol de prejudiciu important.

192. Astfel cum a rezumat Tribunalul la punctul 70 din hotărârea atacată, acești factori se referă la evoluția importurilor care fac obiectul unui dumping [articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (a)], la rezerva de capacități disponibile ale exportatorilor [litera (b)], la prețurile importurilor care fac obiectul unui dumping [litera (c)], precum și la nivelul stocurilor disponibile ale produsului în cauză [litera (d)].

193. Articolul 3 alineatul (9) al treilea paragraf din regulamentul de bază prevede că niciunul dintre acești factori nu constituie în mod necesar o bază de analiză decisivă, dar totalitatea factorilor în cauză conduc la concluzia că sunt iminente alte exporturi care fac obiectul unui dumping și că se va produce un prejudiciu important în cazul în care nu se iau măsuri de protecție.

194. În speță, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 70 din hotărârea atacată, instituțiile au examinat primii trei factori, întrucât Consiliul a considerat, în esență, că nivelul stocurilor nu era determinant pentru analiza pericolului de prejudiciu.

i) Cu privire la erorile de drept referitoare la examinarea primului factor [articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (a) din regulamentul de bază]

– Considerațiile Tribunalului

195. Cu privire la *primul* factor luat în considerare de instituții și examinat de Tribunal, acesta din urmă a reamintit mai întâi la punctul 72 din hotărârea atacată previziunile Comisiei, confirmate în regulamentul în litigiu, potrivit cărora „cota de piață deținută de importurile din China care fac obiectul unui dumping ar trebui să crească [și este probabil ca] presiunea acestor importuri care fac obiectul unui dumping asupra pieței [Uniunii] să crească semnificativ”.

196. Tribunalul a arătat totuși că, potrivit datelor reluate în regulamentul în litigiu, volumul importurilor originare din China a cunoscut, în perioada ulterioară perioadei de anchetă, o scădere foarte pronunțată în termeni absoluți (scădere cu 24,6 %), în timp ce, pe de altă parte, în termeni relativi, creșterea cotei de piață corespunzătoare importurilor respective a fost mică, și anume cu 0,7 puncte procentuale în această perioadă (punctul 73 din hotărârea atacată).

197. Potrivit raționamentului său, Tribunalul a statuat că exista, în consecință, o diferență notabilă între previziunile Comisiei în stadiul regulamentului provizoriu și datele economice din perioada ulterioară perioadei de anchetă, care au fost luate în considerare de Consiliu în cadrul regulamentului în litigiu. Amintind că, potrivit articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, primul factor impune o rată semnificativă de creștere a importurilor care fac obiectul unui dumping, care denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a importurilor, Tribunalul a constatat că afirmațiile înseși ale Consiliului în regulamentul în litigiu, potrivit cărora importurile originare din China s-au „mărit ușor”, în termeni relativi, în perioada ulterioară perioadei de anchetă, nu susțineau constatarea potrivit căreia ar exista, în speță, o probabilitate a unei creșteri „substanțiale” a importurilor care fac obiectul unui dumping. De asemenea, Tribunalul a analizat creșterea cu 0,7 puncte procentuale a cotei de piață a importurilor originare din China în contextul scăderii cu 0,1 puncte procentuale a cotei de piață corespunzătoare produselor industriei Uniunii în perioada ulterioară perioadei de anchetă (punctul 78 din hotărârea atacată).

198. Prin urmare, Tribunalul a concluzionat că primul factor prezenta incoerențe între previziunile Comisiei, confirmate de Consiliu în regulamentul în litigiu, și datele relevante din perioada ulterioară perioadei de anchetă (punctul 91 din hotărârea atacată).

– Rezumatul argumentelor ArcelorMittal și alții

199. În esență, ArcelorMittal și alții susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat că Consiliul a încălcat articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază întrucât s-a limitat să identifice incoerențe, iar nu o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește volumul importurilor provenite din China. Acestea susțin de asemenea că Tribunalul nu ar fi examinat unele dintre aprecierile enunțate în considerentul (68) al regulamentului în litigiu și că nu era de competența Tribunalului să stabilească dacă gradul de creștere a cotei de piață a importurilor care fac obiectul unui dumping era „suficient”.

– Analiză

200. În opinia noastră, argumentația ArcelorMittal și alții trebuie respinsă.

201. Mai întâi, astfel cum se precizează în mod explicit la punctul 92 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că Consiliul a încălcat articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază raportându-se la „toate elementele” referitoare la examinarea celor trei factori care permit să se stabilească existența unui pericol de prejudiciu.

202. Prin urmare, ArcelorMittal și alții interpretează în mod eronat hotărârea atacată atunci când susțin că Tribunalul s-ar fi întemeiat exclusiv pe incoerențele legate de primul factor referitor la volumul importurilor pentru a constata că Consiliul a încălcat articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază.

203. În continuare, astfel cum am arătat deja, controlul jurisdicțional pe care Tribunalul este autorizat să îl efectueze îl cuprinde pe cel al interpretării datelor economice reținute de instituții, incluzând verificarea coerenței elementelor de probă și dacă elementele respective sunt de natură să susțină concluziile desprinse din acestea.

204. Prin urmare, examinarea ce revine în sarcina Tribunalului în mod evident nu privește numai eroarea vădită de apreciere care ar vicia regulamentul în litigiu, ci și, în special, calificarea juridică a faptelor. În plus, Tribunalul nu are nicidecum obligația de a identifica un anumit tip de eroare, cum ar fi eroarea vădită de apreciere referitoare la fiecare factor individual, pentru a constata eventual o încălcare a articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază. În schimb, o astfel de eroare ar putea să reiasă dintr-o examinare globală a tuturor factorilor luați în considerare.

205. Pe de altă parte, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept prin faptul că a reamintit dispozițiile articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază cu privire la primul factor, potrivit cărora, în esență, probabilitatea de creștere a importurilor care fac obiectul unui dumping trebuie să fie substanțială, și prin faptul că a verificat dacă elementele de probă, inclusiv datele ulterioare perioadei de anchetă, utilizate de Consiliu susțineau concluzia la care a ajuns această instituție în regulamentul în litigiu.

206. În sfârșit, în ceea ce privește argumentul privind lipsa de motivare ce vizează anumite pasaje din considerentul (68) al regulamentului în litigiu, este necesar să se precizeze că, în acest considerent, Consiliul a afirmat că „nivelul importurilor din China ar putea fi considerat un element de amenințare cu prejudiciul chiar în cazul în care volumul ar începe să scadă proporțional într-o mai mare măsură decât scăderea consumului, întrucât simpla prezență a unui volum semnificativ de mărfuri din China la prețuri scăzute, într-un context caracterizat prin scăderea consumului, va exercita o presiune descendentă asupra nivelului general al prețurilor de pe piață”. Consiliul a adăugat că, „[î]n orice caz, niciun factor precizat la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, considerat individual, nu poate oferi în mod necesar indicații decisive cu privire la existența unei amenințări cu prejudiciul. În mod contrar, toți factorii trebuie luați în considerare în totalitate”.

207. Astfel cum precizează ArcelorMittal și alții, este adevărat că hotărârea atacată nu conține nicio apreciere referitoare la aceste pasaje din considerentul în discuție al regulamentului în litigiu, în timp ce Tribunalul și-a întemeiat raționamentul pe alte părți ale aceluiași considerent, printre care în special cele referitoare la datele ulterioare perioadei de anchetă.

208. Cu toate acestea, nu considerăm că omisiunea parțială a Tribunalului poate să conducă la anularea hotărârii atacate.

209. În ceea ce privește ultima parte a considerentului (68) al regulamentului în litigiu referitoare la interpretarea articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază, în opinia noastră, Tribunalul nu avea nicio obligație specifică de a răspunde la acest aspect, întrucât nu a dedus nicidecum vreo încălcare a acestui articol de către Consiliu din simplele incoerențe legate de aprecierea primului factor de către instituții.

210. La o simplă lectură a fragmentului imediat precedent din considerentul (68) al regulamentului în litigiu reiese că el constituia doar o ipoteză teoretică, astfel cum ilustrează utilizarea la modul condițional a verbului „a putea”, care a fost formulată deja în etapa regulamentului provizoriu și prezentată ca un element eventual al unui pericol de prejudiciu în viitor.

211. Or, deși este adevărat că Tribunalul trebuie să își motiveze deciziile, această obligație nu poate fi interpretată în sensul că acesta este obligat să răspundă în detaliu la fiecare argument invocat de o parte, în special dacă argumentul respectiv nu are un caracter suficient de clar și de precis și nu se întemeiază pe elemente de probă detaliate [35]. Întrucât pericolul de prejudiciu trebuie să se întemeieze pe fapte și pe o schimbare de împrejurări previzibilă și iminentă, iar ArcelorMittal și alții nu susțin deloc că au fost prezentate elemente de probă detaliate ale acestei ipoteze, în special în contextul luării în considerare a datelor ulterioare perioadei de anchetă de către instituții sau în fața Tribunalului, nu considerăm că acesta din urmă ar fi avut obligația de a lua în considerare în mod special ipoteza menționată atunci când a verificat caracterul suficient de convingător al analizei efectuate de instituții privind datele economice legate de primul factor prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (a) din regulamentul de bază.

212. Prin urmare, propunem respingerea criticii ArcelorMittal și alții referitoare la factorul menționat.

ii) Cu privire la erorile de drept referitoare la al doilea factor prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (b) din regulamentul de bază

213. Al *doilea* factor, prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (b) din regulamentul de bază, privește „capacitatea suficientă și liber disponibilă a exportatorului sau creșterea iminentă și semnificativă a capacității exportatorului, care denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a exporturilor care fac obiectul unui dumping către Comunitate, având în vedere existența altor piețe de export care pot absorbi exporturile suplimentare”.

– Considerațiile Tribunalului

214. La punctul 79 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat mai întâi că instituțiile au analizat rezervele de capacități de producție propriu-zise ale exportatorilor chinezi și riscul de reorientare a exporturilor chineze către piața Uniunii.

215. În continuare, Tribunalul a reamintit la punctul 81 din hotărârea atacată că, în cazul în care instituțiile evaluează un risc de reorientare a exporturilor către Uniune, acestea trebuie să ia în considerare nu numai existența altor piețe de export, ci și o eventuală evoluție a consumului intern în țara exportatoare.

216. După ce a reținut că Comisia prevedea, în regulamentul provizoriu, confirmat de Consiliu în regulamentul în litigiu fără elemente suplimentare, că se putea estima că o parte semnificativă din capacitatea în exces nou-creată în China va fi direcționată către piața europeană (punctul 82 din hotărârea atacată), Tribunalul a arătat că instituțiile „nu au ținut seama în analiza lor de «existența altor piețe de export care pot absorbi exporturile suplimentare», după cum impune însă articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază”. Deși Tribunalul a precizat că Comisia a menționat Statele Unite, Algeria și Coreea de Sud pentru a indica partea pe care aceste țări o reprezentau în exporturile totale chineze și a arătat că se putea produce o reducere semnificativă în special a pieței Statelor Unite, Tribunalul a semnalat totuși că „[n]u au fost prezentate niciun fel de date precise în ceea ce privește evoluția piețelor menționate și capacitatea eventuală a acestora de a absorbi exporturi suplimentare”. Acesta a adăugat că „în cazul în care, astfel cum afirmă instituțiile, capacitățile de producție în China

35 — A se vedea în special Hotărârile Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia (C-404/04 P, EU:C:2007:6, punctul 90) și Lafarge/Comisia (C-413/08 P, EU:C:2010:346, punctul 41).

și volumele la export au crescut [considerentul (118) al regulamentului provizoriu] și, în același timp, partea celor trei țări sus-menționate în totalul exporturilor chineze a crescut, după cum reiese din considerentul (119) al regulamentului provizoriu, aceasta înseamnă că și volumele exporturilor către aceste trei țări au crescut". Tribunalul a considerat de asemenea că concluzia Comisiei referitoare la direcționarea exporturilor către piața europeană trebuia analizată din perspectiva scăderii nete a cererii pe piața Uniunii anticipate de instituții, element care lipsea din analiza instituțiilor (punctul 83 din hotărârea atacată).

217. În sfârșit, la punctele 84 și 85 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat că, în niciun moment, instituțiile nu au menționat, pe de o parte, piața internă chineză și eventualele efecte ale acestei piețe asupra posibilității de absorbție a unor capacități de producție suplimentare și, pe de altă parte, dispariția concomitentă a concurenților ruși și ucraineni cei mai strânși din punctul de vedere al prețurilor, cărora li se aplică taxe antidumping din anul 2006, care putea explica, cel puțin în parte, creșterea procentajului exporturilor chineze către Uniune în perioada examinată.

218. În consecință, Tribunalul a concluzionat că analiza instituțiilor referitoare la al doilea factor era „lacunară în ceea ce privește elementele pertinente care trebuie luate în considerare" (punctul 91 din hotărârea atacată).

– Rezumatul argumentelor ArcelorMittal și alții

219. În esență, Arcelor Mittal și alții arată că Tribunalul nu a infirmat constatările menționate la punctul 117 din regulamentul provizoriu potrivit cărora exista o capacitate importantă disponibilă în China, ceea ce ar fi suficient pentru a considera îndeplinit al doilea factor prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (b) din regulamentul de bază. De asemenea, Tribunalul ar fi statuat în mod eronat la punctul 84 din hotărârea atacată că analiza instituțiilor era lacunară, întrucât acestea din urmă nu au examinat capacitatea pieței interne chineze de a absorbi capacitatea de producție suplimentară. O asemenea analiză ar fi fost totuși efectuată în considerentele (69) și (70) ale regulamentului în litigiu. În sfârșit, s-ar fi așteptat de la instituții să furnizeze „date precise" cu privire la capacitatea altor piețe de export de a absorbi exporturi suplimentare, dar articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază nu impune acest lucru, la fel cum nu impune nici prezentarea motivelor care justifică o creștere a exporturilor care fac obiectul unui dumping către Uniune.

– Analiză

220. Al doilea factor prevăzut la articolul 3 alineatul (9) din regulamentul de bază necesită, în opinia noastră, o examinare în două etape. În ceea ce privește prima etapă, instituțiile trebuie să verifice dacă există o „capacitate suficientă și liber disponibilă a exportatorului sau creșterea iminentă și semnificativă a capacității exportatorului, care denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a exporturilor care fac obiectul unui dumping". În cadrul acestei prime etape, instituțiile trebuie să verifice în ce măsură capacitatea de producție actuală, cea „liber disponibilă" sau creșterea iminentă și semnificativă a acestei capacități în țara de export pot fi datorate evoluției cererii în această țară. Într-o a doua etapă, dacă o creștere substanțială a exporturilor este probabilă, instituțiile trebuie să „[ia] în considerare existența altor piețe de export care pot absorbi [aceste] exporturi suplimentare".

221. Prin urmare, contrar celor susținute de ArcelorMittal și alții, simplul fapt că o capacitate importantă de export este liber disponibilă în țara de export nu este suficient în sine pentru a considera îndeplinit acest factor; mai trebuie ca această capacitate să „denote probabilitatea unei creșteri substanțiale a exporturilor" care fac obiectul unui dumping pe piața Uniunii. În consecință, împrejurarea că Tribunalul nu a infirmat constatarea cuprinsă în considerentul (117) al regulamentului în litigiu este inoperantă.

222. În schimb, în opinia noastră, ArcelorMittal și alții au dreptate atunci când afirmă, criticând punctul 85 din hotărârea atacată, că motivele creșterii exporturilor nu sunt relevante pentru verificarea factorului prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (b) din regulamentul de bază.

223. Cu toate acestea, eroarea de drept săvârșită de Tribunal în această privință nu are vreo consecință asupra validității altor aprecieri care l-au determinat să concluzioneze că instituțiile nu au luat în considerare toate elementele de probă relevante legate de examinarea celui de al doilea factor care permite să se determine existența unui pericol de prejudiciu.

224. Astfel, aprecierea acestui factor de către Tribunal se bazează, înainte de toate, pe analiza insuficient de precisă a instituțiilor referitoare la examinarea capacității altor piețe decât cea a Uniunii de a absorbi exporturile suplimentare provenite din China și pe impactul cererii interne chineze.

225. Or, în ceea ce privește primul aspect, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, în opinia noastră, că instituțiile erau obligate în speță să furnizeze date precise cu privire la evoluția piețelor din Statele Unite, din Algeria și din Coreea de Sud, precum și cu privire la capacitatea potențială a acestora de a absorbi exporturile suplimentare.

226. Pe de o parte, la o simplă lectură a punctului 83 din hotărârea atacată, rezultă că, contrar celor susținute de ArcelorMittal și alții, Tribunalul nu a impus ca instituțiile să verifice toate piețele de export posibile sau care pot fi avute în vedere. Tribunalul le-a reproșat pur și simplu că nu au prezentat niciun fel de date precise în legătură cu aceste trei piețe, evocate totuși în termeni generali în regulamentul provizoriu și în regulamentul în litigiu. Pe de altă parte, odată ce instituțiile evocă o serie de piețe de export, le revine acestora, în cadrul analizei prospective a pericolului de prejudiciu, sarcina să prezinte date suficient de precise cu privire la evoluția acestor piețe și la capacitatea lor de a absorbi exporturile suplimentare de bunuri care fac obiectul dumpingului. Astfel, începând din momentul în care au identificat piețele respective, numai cu această condiție analiza lor „are în vedere” piețele de export respective, în sensul articolului 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (b) din regulamentul de bază, ca eventuale debușeuri alternative la piața Uniunii ale exporturilor suplimentare ale produsului în cauză. Aceste date se pot referi, printre altele, la strategiile de export ale producătorilor în cauză, la evoluția cererii pe aceste alte piețe de export sau chiar la existența unor măsuri de protecție comercială pe aceste alte piețe.

227. Or, astfel cum a statuat Tribunalul, în esență, la punctul 83 din hotărârea atacată și fără ca acest aspect să fie contestat, din moment ce, din regulamentul provizoriu și din regulamentul în litigiu, ar rezulta că cota celor trei piețe sus-menționate în totalul exporturilor chineze a crescut, era logic să se deducă de aici că și volumul exporturilor chineze către aceste piețe a crescut. În acest context, instituțiile trebuiau să poată fi în măsură să furnizeze date suficient de exacte pentru a concluziona totuși, astfel cum au procedat în contextul analizei lor prospective, că noile capacități de producție în China sau capacitățile în exces se vor orienta mai mult către piața europeană, cauzând un pericol de prejudiciu pentru industria Uniunii.

228. În ceea ce privește impactul cererii interne din China, ArcelorMittal și alții se limitează, în opinia noastră, să critice aprecierea elementelor de probă efectuată de Tribunal, fără a menționa și nici, *a fortiori*, a demonstra o denaturare a elementelor menționate anterior. Prin urmare, aceste critici sunt inadmisibile.

229. În orice caz, în afara considerațiilor generale referitoare la cererea internă din China cuprinse în considerentul 70 al regulamentului definitiv pentru a răspunde observațiilor făcute de unii producători chinezi în cursul procedurii de investigație, instituțiile par să își fi formulat raționamentul ca și cum cererea chineză nu exista, întrucât, într-adevăr, considerentele (117)-(119) ale regulamentului provizoriu, confirmat prin regulamentul în litigiu, nu i-au consacrat niciun fragment. Or, nici Consiliul, nici ArcelorMittal și alții nu contestă că, astfel cum a reținut, în esență, Tribunalul la

punctul 81 din hotărârea atacată, o examinare (obiectivă) a factorului menționat la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (b) din regulamentul de bază impune o analiză a evoluției consumului intern în țara exportatoare. Prin urmare, în opinia noastră, la punctul 84 din hotărârea atacată, Tribunalul a reproșat în mod întemeiat instituțiilor că nu au menționat impactul potențial al pieței interne din China asupra posibilității de absorbție a unor capacități de producție suplimentare.

230. Prin urmare, sugerăm să se respingă pretinsele erori de drept referitoare la al doilea factor, prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (b) din regulamentul de bază, invocate de ArcelorMittal și alții.

iii) Cu privire la erorile de drept referitoare la al treilea factor prevăzut de articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (c) din regulamentul de bază

– Considerațiile Tribunalului

231. Tribunalul a examinat îndeplinirea factorului prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (c) din regulamentul de bază la punctele 86-90 din hotărârea atacată.

232. Tribunalul a reamintit, mai întâi, la punctul 86 din hotărârea atacată că Comisia a susținut în regulamentul provizoriu că nu existau motive pentru a considera că, într-un mediu economic caracterizat printr-o scădere substanțială a cererii, prețurile scăzute ar avea tendința să crească, ci ar trebui, dimpotrivă, să rămână la un nivel scăzut și că, în special, existența unor astfel de prețuri scăzute ar fi fără îndoială utilizată pentru a deprecia prețurile oferite de producătorii Uniunii, cauzând un efect de depreciere atât a volumelor, cât și a prețurilor.

233. În continuare, Tribunalul a arătat la punctul 87 din hotărârea atacată că datele ulterioare perioadei de anchetă arătau că, contrar celor afirmate de Comisie, prețurile importurilor originare din China au crescut semnificativ în contextul unei scăderi a pieței Uniunii, datele disponibile arătau o creștere a prețurilor acestor importuri de peste 35 % în perioada ulterioară perioadei de anchetă și, în același timp, prețurile industriei Uniunii au crescut cu 18,7 %.

234. La punctul 88 din hotărârea atacată, Tribunalul a reținut că Consiliul nu a prezentat niciun element prin care să explice contradicția dintre elementele avansate în regulamentul provizoriu și cele care rezultă din datele ulterioare perioadei de anchetă. Deși Comisia a atribuit această creștere majorării prețurilor materiilor prime, ultima având loc în octombrie 2008, Tribunalul a subliniat că Consiliul nu a furnizat nicio precizare sau explicație suplimentară în ceea ce privește evoluția prețurilor materiilor prime și a costurilor cu energia pentru perioada ulterioară perioadei de anchetă.

235. În orice caz, la punctul 90 din hotărârea atacată, Tribunalul a apreciat că, presupunând chiar că acesta ar fi motivul creșterii prețurilor, împrejurarea respectivă nu era de natură să susțină concluziile Comisiei în ceea ce privește efectul negativ al prețurilor foarte scăzute ale importurilor originare din China asupra prețurilor și asupra volumelor din industria Uniunii. În această privință, Tribunalul a statuat că, ținând seama de datele ulterioare perioadei de anchetă, nu rezulta din situația de fapt din speță că criteriul prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (c) din regulamentul de bază putea fi considerat îndeplinit. Tribunalul a subliniat de asemenea că cota de piață a industriei Uniunii în perioada ulterioară perioadei de anchetă nu a scăzut decât cu 0,1 puncte procentuale.

236. Tribunalul a respins și argumentul Consiliului potrivit căruia exista un „paralelism” în fluctuațiile prețurilor, arătând de asemenea că diferența dintre prețurile de vânzare din industria Uniunii și importurile originare din China s-a redus în mod semnificativ în perioada ulterioară perioadei de anchetă (punctul 89 din hotărârea atacată).

237. Tribunalul a tras din aceasta concluzia că examinarea celui de al treilea factor prezenta incoerențe între previziunile Comisiei, confirmate de Consiliu în regulamentul în litigiu, și datele relevante din perioada ulterioară perioadei de anchetă (punctul 91 din hotărârea atacată).

– Rezumatul argumentelor ArcelorMittal și alții

238. ArcelorMittal și alții critică, în esență, Tribunalul întrucât, la punctele 87-90 din hotărârea atacată, acesta a substituit aprecierea instituțiilor privind faptele cu propria apreciere, fără a lua în considerare împrejurarea că, deși producătorii Uniunii au majorat prețurile și și-au menținut cota de piață ulterior perioadei de anchetă, rentabilitatea industriei Uniunii a scăzut în mod considerabil în aceeași perioadă, ceea ce ar arăta că prețurile erau efectiv scăzute. Pe de altă parte, cu toate că ArcelorMittal și alții recunosc că datele ulterioare perioadei de anchetă demonstrau că prețurile importurilor și ale producătorilor Uniunii au crescut ulterior perioadei de anchetă, acestea reproșează Tribunalului că a omis să ia în considerare faptul că această majorare se datora creșterii prețurilor materiilor prime și că, în orice caz, o astfel de majorare nu a eliminat subcotarea importurilor, care rămânea substanțială, astfel cum au constatat instituțiile.

– Analiză

239. Considerăm că argumentarea ArcelorMittal și alții nu poate fi admisă.

240. Trebuie amintit că, în contextul pericolului de prejudiciu, importurile care fac obiectul unui dumping, în pofida nivelului lor de preț, nu au cauzat (încă) un prejudiciu industriei Uniunii.

241. Articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf litera (c) din regulamentul de bază impune instituțiilor să examineze „intrarea importurilor la prețuri care pot determina scăderea substanțială a prețurilor sau pot împiedica în mod semnificativ creșterea prețurilor și care pot duce probabil la o creștere a cererii de noi importuri”.

242. Prin urmare, noile importuri vizate de acest articol trebuie stabilite la un asemenea nivel de preț încât prețurile din industria Uniunii ar putea fi scăzute semnificativ sau nu ar putea fi crescute semnificativ, lăsând să se prevadă o cerere de noi importuri.

243. În acest context, remarcăm că ArcelorMittal și alții recunosc că atât prețurile importurilor originare din China, cât și cele ale industriei Uniunii au crescut ulterior perioadei de anchetă, însă apreciază că prețurile industriei Uniunii erau totuși scăzute întrucât rentabilitatea acestei industrii scăzuse în mod semnificativ.

244. O astfel de argumentație invită Curtea să aprecieze din nou faptele, ceea ce nu ține de competența sa în cadrul recursului.

245. Pe de altă parte, împrejurarea, subliniată de ArcelorMittal și alții, că, în pofida creșterii prețurilor în perioada ulterioară perioadei de anchetă, se menținea o subcotare a importurilor originare din China este inerentă faptului că aceste importuri sunt efectuate la prețuri mai mici decât cele propuse de industria Uniunii. Această împrejurare, cu atât mai mult atunci când diferența dintre prețuri s-a redus și se pune problema examinării unui pericol de prejudiciu, nu permite în sine să se stabilească dacă, în cadrul analizei prospective care trebuie efectuată în ceea ce privește al treilea factor prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf din regulamentul de bază, este probabil ca noi importuri să intre pe piața Uniunii la un asemenea nivel de preț încât să scadă în mod semnificativ prețurile industriei Uniunii sau să împiedice această industrie, în mod semnificativ, să crească prețurile.

246. În plus, este evident, la o simplă lectură a punctelor 88 și 90 din hotărârea atacată, că Tribunalul nu a „ignorat” explicația Consiliului potrivit căreia creșterea prețurilor importurilor originare din China s-ar datora creșterii prețurilor materiilor prime. Chiar presupunând că situația se prezenta astfel, Tribunalul a înlăturat la punctul 90 din hotărârea atacată posibilitatea ca această împrejurare, în speță (adică ținând seama de creșterea constantă a prețurilor importurilor originare din China și a celor din industria Uniunii), să poată susține concluzia Comisiei că exista un efect negativ al prețurilor „foarte scăzute” ale importurilor originare din China asupra prețurilor din industria Uniunii.

247. Indiferent de cele afirmate de ArcelorMittal și alții, în opinia noastră, Tribunalul nu a substituit aprecierea instituțiilor cu propria apreciere. Acesta a verificat, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctele 63 și 67 de mai sus, dacă datele economice ulterioare perioadei de anchetă utilizate de instituții susțineau ipotezele pe care Comisia le-a avut în vedere în regulamentul provizoriu, ipoteze care, în pofida datelor în discuție, au fost confirmate de Consiliu în regulamentul în litigiu.

248. Un astfel de control jurisdicțional se justifică cu atât mai mult din cauza examinării de natură prospectivă cu cât instituțiile sunt chemate să îl efectueze în cadrul stabilirii existenței unui pericol de prejudiciu în sensul articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază.

249. Prin urmare, propunem înlăturarea criticilor ArcelorMittal și alții, întemeiate pe erori de drept pe care le-ar fi săvârșit Tribunalul în legătură cu examinarea celui de al treilea factor prevăzut la articolul 3 alineatul (9) al doilea paragraf din regulamentul de bază.

250. Pentru toate aceste motive, propunem de asemenea respingerea celui de al treilea motiv de recurs al Consiliului, precum și a celui de al doilea motiv și a celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv de recurs al ArcelorMittal și alții, întemeiate pe interpretarea eronată a articolului 3 alineatul (9) și a articolului 6 alineatul (1) din regulamentul de bază și pe erori în legătură cu examinarea factorilor referitori la pericolul de prejudiciu.

D – *Cu privire la al patrulea motiv de recurs al Consiliului, întemeiat pe o eroare de drept săvârșită de Tribunal prin faptul că a substituit aprecierea instituțiilor privind factorii economici cu propria apreciere*

1. Rezumatul argumentelor părților

251. Consiliul, susținut de Republica Italiană, pretinde că examinarea situației industriei Uniunii și analiza subsecventă referitoare la existența unui pericol de prejudiciu sunt complexe și de natură economică. Prin urmare, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul controlului jurisdicțional, Tribunalul nu poate substitui aprecierea instituțiilor Uniunii privind factorii economici complecși cu propria apreciere. Totuși, în hotărârea atacată, Tribunalul ar fi procedat astfel prin interpretarea selectivă a unor elemente de probă, acordând o greutate diferită anumitor fapte și ignorând alte constatări efectuate în regulamentul în litigiu. Prin urmare, potrivit Consiliului și Republicii Italiene, Tribunalul și-ar fi depășit competențele.

252. Hubei reamintește în special că, chiar dacă li se conferă instituțiilor o putere largă de apreciere pentru a efectua evaluări factuale și economice complexe, acestea nu sunt totuși excluse de la controlul jurisdicțional.

2. Analiză

253. După cum am precizat deja de mai multe ori în prezentele concluzii, controlul pe care Tribunalul este chemat să îl efectueze în legătură cu examinarea datelor economice efectuată de instituții în cadrul măsurilor antidumping include și controlul interpretării datelor de natură economică de către instituții, inclusiv sarcina de a verifica exactitatea elementelor de probă pe care acestea le-au reținut, fiabilitatea și coerența lor, dar și dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor relevante care trebuie luate în considerare pentru a aprecia o situație complexă și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse din acestea.

254. Soarta prezentului motiv de recurs al Consiliului, formulat în termeni extrem de generali, depinde, în opinia noastră, în mod intrinsec de modul de soluționare a motivelor precedente. Acesta rezumă, în definitiv, pretențiile mai detaliate prezentate de părțile la recursuri împotriva aprecierilor Tribunalului referitoare la examinarea situației de vulnerabilitate a industriei Uniunii și la factorii care permit determinarea unui pericol de prejudiciu, în sensul articolului 3 alineatul (9) din regulamentul de bază.

255. Întrucât considerăm că aceste motive nu pot fi admise, propunem ca al patrulea motiv de recurs al Consiliului să fie de asemenea respins.

256. Prin urmare, întrucât, în opinia noastră, niciunul dintre motivele de recurs nu poate fi admis, propunem respingerea lor în totalitate.

VII – **Cu privire la cheltuielile de judecată**

257. În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

258. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

259. Potrivit articolului 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

260. Întrucât Hubei a solicitat obligarea Consiliului și a ArcelorMittal și alții la plata cheltuielilor de judecată, iar Curtea trebuie, în opinia noastră, să constate că recurentele au căzut în pretenții, propunem obligarea acestora să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și cheltuielile de judecată efectuate de Hubei.

261. Comisia și Republica Italiană, întrucât au intervenit în litigii, trebuie să suporte propriile cheltuieli de judecată.

VIII – **Concluzie**

262. În lumina considerațiilor de mai sus, propunem Curții să se pronunțe după cum urmează:

— respinge recursurile;

— obligă Consiliul Uniunii Europene și ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. și alții la plata cheltuielilor de judecată;

— Comisia Europeană și Republica Italiană suportă propriile cheltuieli de judecată.